

KDYŽ
SPADNE
MASKA

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

PŘELOŽILA
LENKA KAPSOVÁ

KDYŽ SPADNE MASKA

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

BRNO 2022

The Mask Falling

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2021

Cover design © David Mann

Maps and illustrations © Emily Faccini

Translation © Lenka Kapsová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1243-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1244-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1245-4 (MobiPocket)

* Věnováno Ann Preedyové (1938—2019) *

Prostřední díl této série — její srdce — je pro tebe.

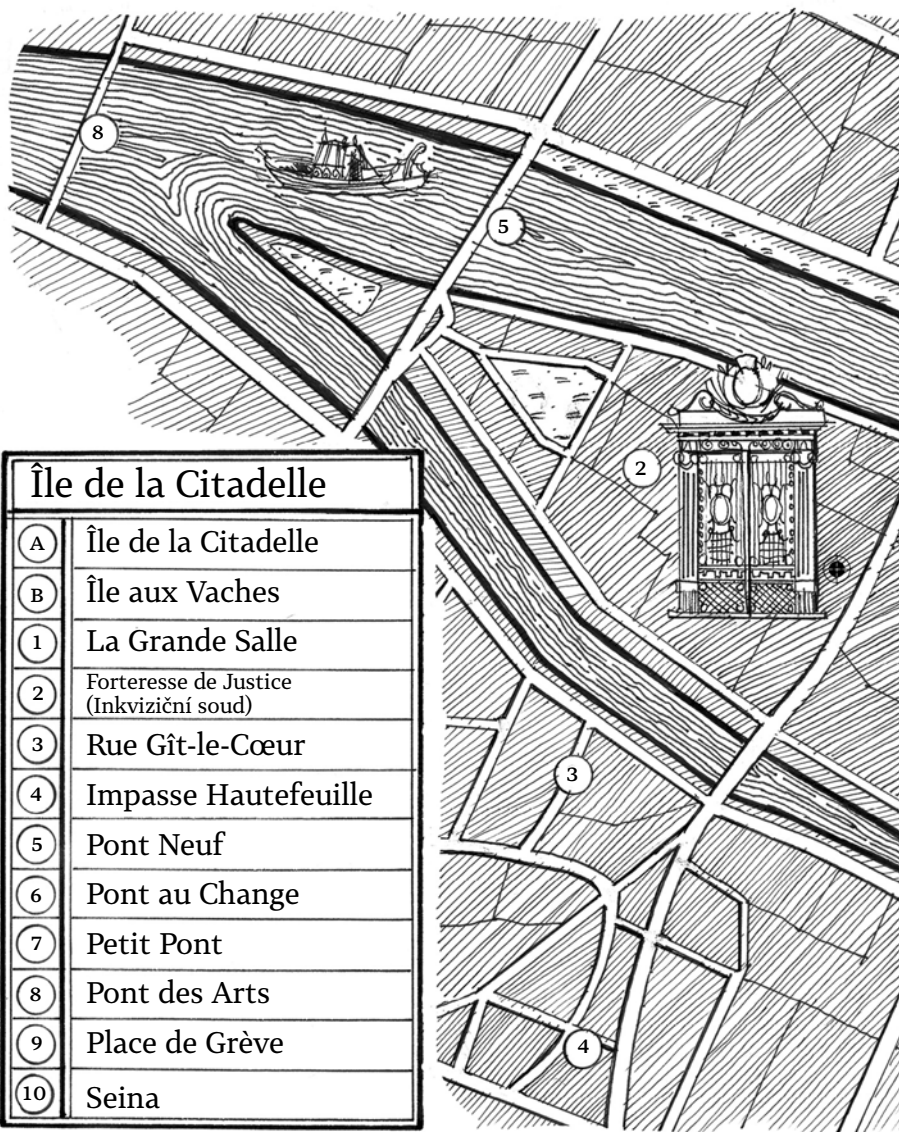
*Qui regarde au fond de Paris a le vertige. Rien de plus fantasque,
rien de plus tragique, rien de plus superbe.*

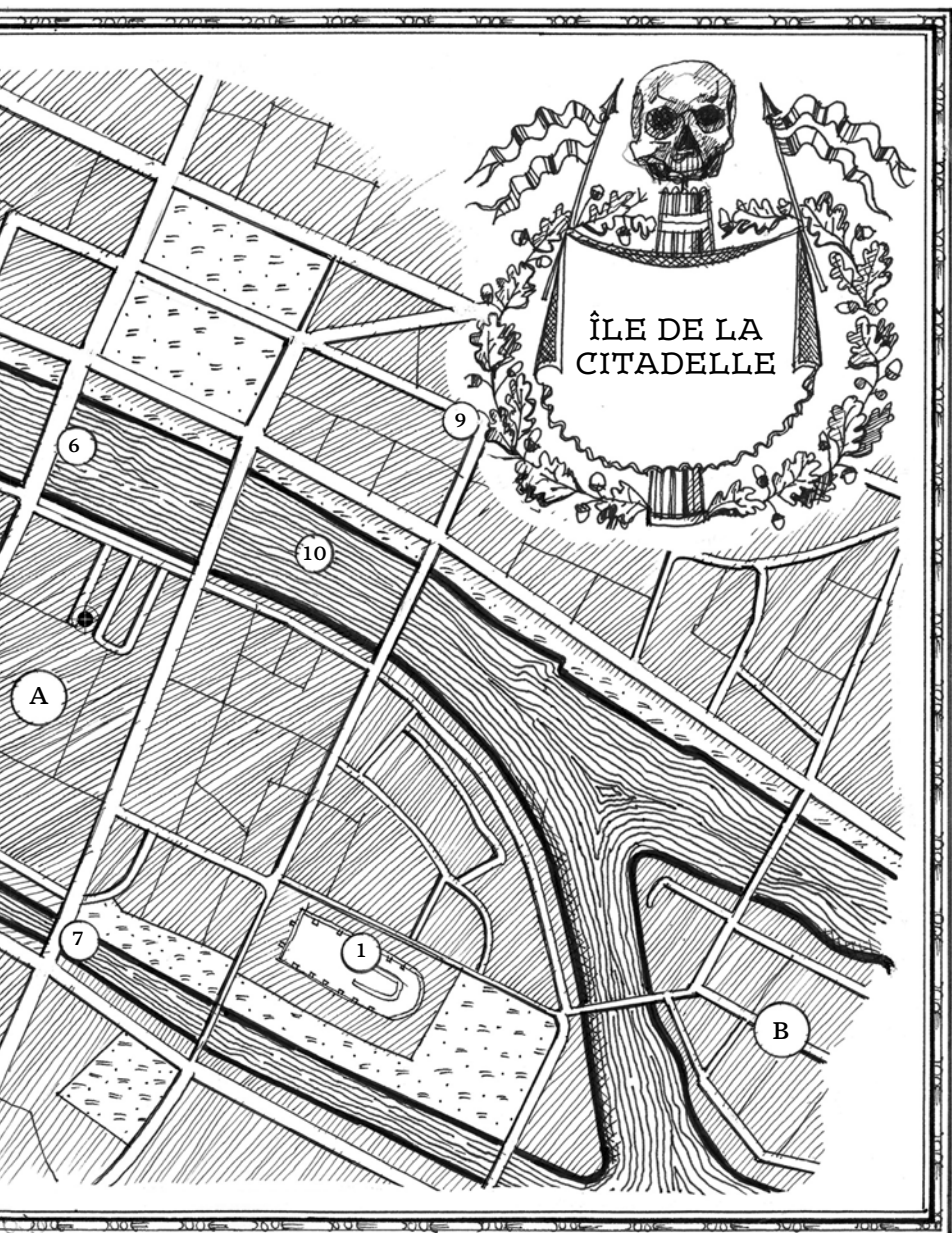
*Každý, kdo pohlédne do hlubin Paříže, dostane závrať. Neexistuje
nic fantastičtějšího, nic tragičtějšího, nic úžasnějšího.*

VICTOR HUGO

Île de la Citadelle

A	Île de la Citadelle
B	Île aux Vaches
1	La Grande Salle
2	Forteresse de Justice (Inkviziční soud)
3	Rue Gît-le-Cœur
4	Impasse Hautefeuille
5	Pont Neuf
6	Pont au Change
7	Petit Pont
8	Pont des Arts
9	Place de Grève
10	Seine

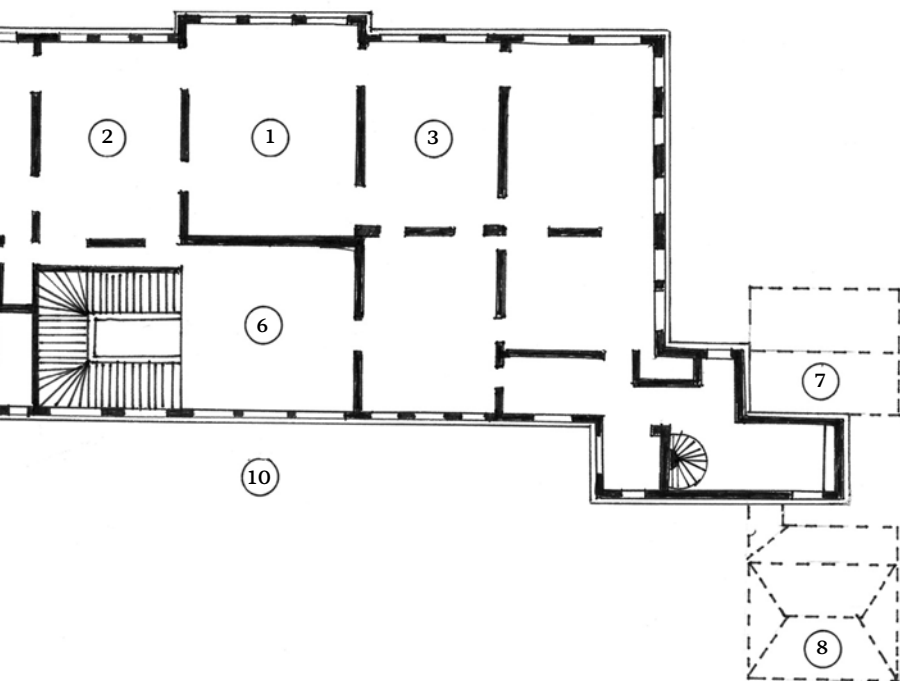

Horní patro

①	Salon Doré
②	Salon Blanc
③	Salon Vert
④	Bureau Cramoisi
⑤	Předsíň
⑥	Vestibul
⑦	Salle des Fêtes
⑧	Jardin d'Hiver (Zimní zahrada)
⑨	Zahrada
⑩	Cour d'Honneur
⑪-16	Soukromá apartmá

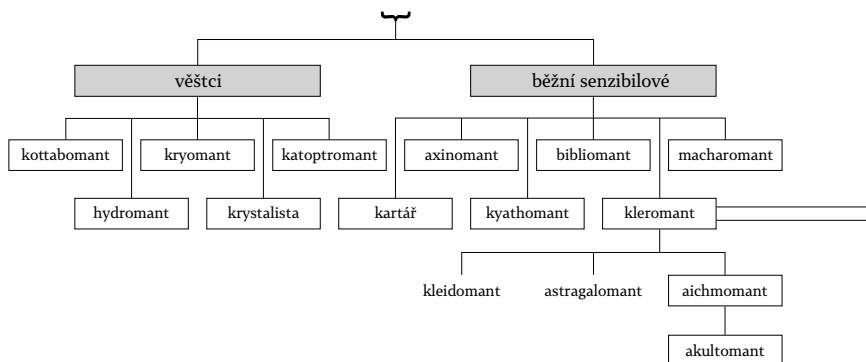
SEDM ŘÁDŮ JASNOVIDNOSTI

* podle příručky *O podstatě nepřirozenosti* *

* I. SENZIBILOVÉ *

— fialová —

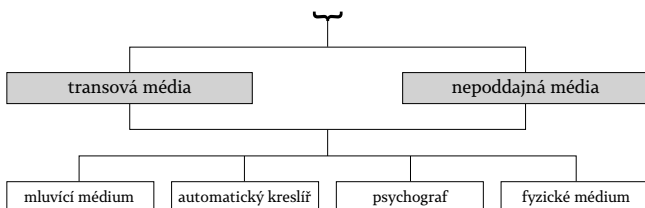
Ke spojení s éterem potřebují rituální předměty (numy),
většinou předpovídají budoucnost

* III. MÉDIA *

— zelená —

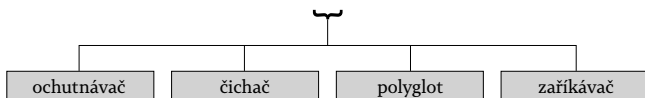
Ke spojení s éterem se musejí nechat ovládnout duchy,
do určité míry je duchové řídí

* IV. SENZOŘI *

— žlutá —

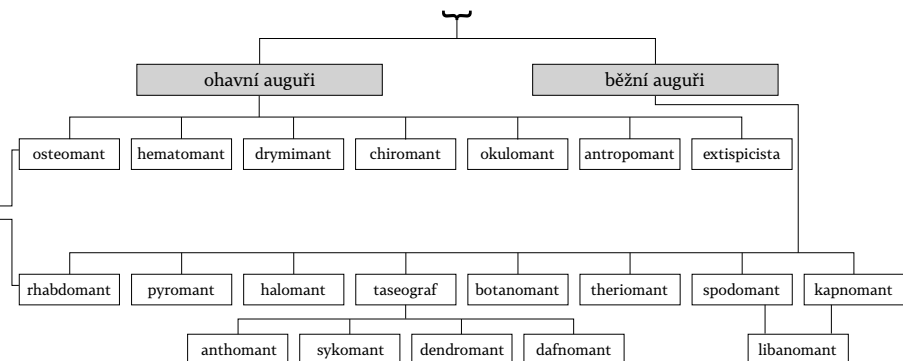
Jsou zasvěceni do éteru na smyslové a jazykové rovině,
někdy dokážou otevřít komunikační kanál do éteru

* II. AUGUŘI *

— modrá —

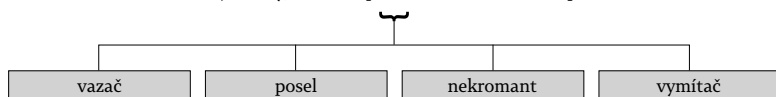
Ke spojení s éterem používají organickou hmotu nebo živly,
většinou předpovídají budoucnost

* V. STRÁŽCI *

— oranžová —

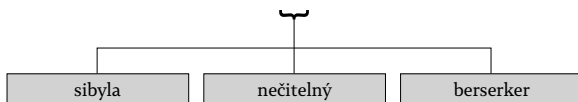
Ve větší míře ovládají duchy, dokážou překonat běžná étericko-prostorová omezení

* VI. FÚRIE *

— oranžovo-červená —

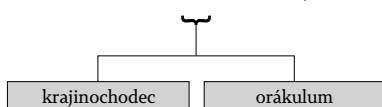
Během spojení s éterem, zejména se snovou krajinou, podléhají vnitřní proměně

* VII. SKOKANI *

— červená —

Dokážou ovlivnit éter mimo hranice svého vlastního těla, jsou obecně vnímavější k éteru

PŘEDEHRA

Přístav Calais
Scionská republika Francie
1. ledna 2060

Naše nákladní loď vyplula z Doveru právě ve chvíli, kdy úsvit škrtl sirkou a zapálil jasnou oblohu. Teď z pochmurných mraků crčel déšť, šedé moře rozzuřeně burácelo a tříštilo se zpěněnými vlnami o pobřeží přístavu Calais.

Tedy aspoň jsem si takhle podle trhavého pohybu lodi a hluku představovala, co se venku děje. Ve skutečnosti jsem před sebou viděla jen zrezivělé vnitřní stěny lodního kontejneru a matné světlo, které škvírami pronikalo dovnitř.

Ležela jsem schoulená na překližkové podlaze páchnoucí rží a solí. Strážce byl po celou dobu plavby u mě a snažil se mě zahřát. Upadala jsem do přerývaného spánku a zase se z něj probouzela. Přestože jsem byla zachumlaná do Strážcova kabátu, ruce jsem i v rukavicích měla jako led a ve vlhkém chladu lodi jsem se klepala zimou. Pod kabátem z voskovaného plátna mi prosakovala krev. Nejspíš mi dali nějaký lék na bolest, ale každopádně začínal vyprchávat.

Celé roky jsem snila o tom, že vypadnu z Anglie, nikdy mě ale nenapadlo, že z ní budu odplouvat jako poškozený kontraband.

Čekali jsme, až loď přistane, a já si vzpomněla na jinou cestu do cizí země, kterou jsem kdysi podnikla. Jenže tenkrát nade

mnou bděl táta a letadlo nás unášelo přes Irské moře pryč od naší vlasti zmítané válkou.

Vzpomínky na tu noc byly stále živé. Skleněné střepy, které se mi zaryly hluboko pod kůži, mě zasáhly, když jsem to čekala nejmíň.

Tvrdě jsem spala. Před svítáním mě otec zvedl z postele, v náručí mě donesl do přízemí a uložil do auta. Babička ho nejspíš zaslechla nebo něco vytušila — vždycky říkala, že cítí můj strach, jako by jí někdo zarýval do hrudi železný hák. Vyběhla tehdy na dvůr, ovčí rouno chvatně přehozené přes noční košili, a křičela na mého otce, ať neodjíždí. Já jsem bušila pěstmi na okno auta a prosila ho, ať mě nechá vystoupit, ale marně.

Ten večer úplně klidně nechal babičku, aby mě uložila a přečetla mi kousek z knížky, jako to dělávala vždycky, přičemž jsme ani jedna neměla tušení, že je to naposled. Táta po týdnech tajného plánování přeběhl na stranu Scionské republiky. A mě si vzal s sebou.

Pod rouškou tmy přešel území, které bylo pod kontrolou povstalců, a dovezl nás na Shannonské letiště. Než jsme stačili zaparkovat, bylo auto poseté dírkami od kulek. Povstalci tak jeho vůz navždycky označovali, protože vytušili, že ho Scion zlomil.

Otec se dobře připravil — měl sbalený kufr a pro každého z nás kabát. Ostatní lidé procházeli celnicí v polospánku s tvářemi umazanými od krve a jejich jediný majetek bylo oblečení, které měli na sobě. Později jsem pochopila, že všichni pasažéři letu šestnáct mířícího ze Shannonského letiště na londýnské letiště Docklands byli kolaboranti. Prodali své kamarády i naše tajemství Scionu a *laochra scátha*, ozbrojení rebelové, je prohlásili za zrádce lidu. S ortelem smrti nad hlavou jim nezbývalo nic jiného než uprchnout ze země, jíž sloužili.

Byli tu i další: scionští diplomati, kteří měli za úkol vyjednávat s povstalci a přimět je ke kapitulaci; ti se vraceli domů s nepořízenou. Pak tu byli lidi jako můj otec, které se londýnskému

nepříteli podařilo naverbovat. Kromě kňourajícího miminka jsem byla na palubě letadla jediné dítě.

Netrvalo dlouho a letadlo přistálo na protilehlém břehu Irského moře. My vydědenci jsme na hranici vytvořili zástup a čekali v tísnivém tichu, odkázáni na milost a nemilost scionského režimu kotvy.

Venku jsem po pár krocích pocítila nápor na všechny smysly. Vyrůstla jsem na farmě uprostřed zelených pastvin obklopených zvlněnými horami a Londýn mě omráčil, zastránil. Z pouličních lamp se šířilo kobaltové světlo, obrazovky na domech oslepovaly svým jasným a mrakodrapy, zářící jako slunce, probodávaly bezbožnou modř. Všechno bylo groteskně veliké, jakoby vymknuté z běžných proporcí, všeho bylo příliš — a odteď to měl být můj nový domov. Táta si v Brekkaboxu koupil černou kávu a bezelstně se vydal citadele všanc, aniž tušil, že se mu stane osudnou.

Londýn bylo monstrózní, divuplné a úchvatné město, tak nespoutané, že ho ani tyranský režim nedokázal zkrotit. Pozřel mě zaživa a v jeho útrobach mi narostla hroší kůže, která mě obalila jako bezpečný kokon. Nikdy jsem si nepomyslela, že se z téhle kukly vylihnou jako Černá můra, vůdkyně revoluce. Nikdy by mě nenapadlo, že ve společenství Sedmi pečeti najdu novou rodinu. A nikdy bych nevěřila, že zrovna já Londýnu strhnu masku z tváře a zjistím, kdo nebo co tuhle citadelu řídí.

Ne, tenkrát jsme vůči tomu, co nám osud chystá, byli slepí. Stejně jako já teď, když jsem se blížila do Scionské republiky Francie. Netušila jsem, co mě na tomhle novém bojišti čeká. Jaká jména a tváře si budu muset nasadit. Kým se budu muset stát.

Kdybych to věděla, možná bych to otočila zpátky.

U dveří kontejneru se objevil přístavní dělník, se kterým jsme se předtím setkali v Doveru. Na hlavě měl kšiltovku a tvářil se neradostně.

„Prohledávají všechny lodě, co připluly z Anglie,“ zašeptal a od úst mu vyšel obláček páry. „Musíme se odsud zdekovat.“

Zvedla jsem hlavu a zátylkem mi projela ostrá bolest. Měla jsem pocit, jako by mi někdo zatlačil oči hluboko do lebky.

Dokař stál a čekal, v obličeji nečitelný výraz. Vlasy i oči měl břidlicově šedé. Žádné nápadné poznávací rysy. Hlava mě bolela jako střep, přesto jsem uvažovala, kolika uprchlíkům už asi pomáhal a jak může být taková síť pomahačů rozsáhlá.

„Udržíš se na nohou, Paige?“ zeptal se starostlivě Strážce.

Přikývla jsem a svět jako by naráz ztratil veškerou strukturu. Dělníkovi se rozplývaly rysy a kontury, až se z něj stala beztvářá šmouha. Všechno se rozpíjelo jako malba na vodní hladině. Barvy přetékały přes obrysy. Narovнала jsem si nohy a pevně sevřela desky, které mi před pouhými pár hodinami vtiskla do rukou Scarlett Burnishová. Obsahovaly mou novou identitu.

Když jsem se pokusila vstát, něco mi uvnitř křuplo a celou kostrou i zhmožděninami projela bolest. Zhluboka jsem se nadechla a stoupla si. Na obličeji se mi perлил studený pot.

Strážce si přede mě klekl. Zavrtěla jsem hlavou, že to nepůjde. Přitáhl si mě k sobě a postavil se. Ovinula jsem mu ruku kolem krku a z kontejneru jsme vykročili směrem, kterým se vydal přístavní dělník.

Naše snaha o útěk byla poněkud klopotná. Strážce mě chránil před deštěm a mrazivým chladem a právě zpod jeho kabátu jsem poprvé zahlédla kousíček přístavu Calais. Ačkoliv muselo být dopoledne, obloha byla tak potemnělá, že ještě svítily lampy. Světlomety vrhaly stíny na stěny navršených kontejnerů. Trajekty a nákladní lodě s můstky potaženými ledem čekaly na odplutí a přenosová obrazovka do provazů lijáku hlásala:

VSTUPUJETE NA ÚZEMÍ SCIONSKE REPUBLIKY FRANCIE
VOUS ENTREZ MAINTENANT À LA RÉPUBLIQUE
DE LA FRANCE DE SCION

Přístavní dělník si před námi razil cestu deštěm. Zastavil se před poštovní dodávkou a strčil nás dovnitř. „Buďte tu potichu,“ sykl a zavřel dveře.

Obklopila mě stejná temnota jako v cele, z níž jsem o vlásek unikla. Nekonečná prázdnota, kterou tehdy pronikala jenom dvě světýlka nad mučicím prknem — oheň refájských očí.

Strážce odsunul v dodávce několik poštovních pytlů a krabic a udělal mi tak místo. Schoulila jsem se tam a přitom si uvědomila, že pod voskovaným kabátem páchnu potem a vlasy mám odporně mastné.

„Může nás prásknout,“ zachroptěla jsem.

Strážce mě přikryl svým kabátem a zavrtěl hlavou. „Už tě znovu nenechám padnout do rukou Scionu.“

Motor dodávky zakašlal a naskočil. Po obličeji mi stékaly čůrky studeného potu.

„Chce se mi spát,“ vydechla jsem. „Chci jenom spát, nic víc.“

Strážce se ke mně přitiskl a uchopil mé ruce ve vlněných rukavicích do svých. V jeho dlaních působily křečce.

„Spi,“ řekl. „Já budu hlídat.“

Poltergeist uzavřený v Senshieldu mi ve snové krajině zanechal spleť drobných prasklin. Upadla jsem vedle Strážce do trhaného spánku, z něhož mě občas probralo drncnutí dodávky. Vzpomínky rozvlnily květiny v mé mysli, které byly ponořené v kalné vodě.

Viděla jsem, jak mé prarodiče někdo vleče do stínu kotvy. Viděla jsem jejich farmu, keře obsypané šípkovými růžemi, ručně vyřezávaný štít nade dveřmi, kde byla vyobrazená letící včela.

A viděla jsem, jak mému otci stála hlava zlatá čepel.

Přístavnímu dělníkovi se nějakým zázrakem podařilo provézt strážnou branou dva nejhledanější uprchlíky Scionské republiky. Po nekonečně dlouhé době dodávka zastavila a Strážce mě opět vzal do náruče. Začínala jsem znovu palčivě cítit každíčké zranění, bolest vřela jako žhavá láva pod zemí, jen jen vybublat na povrch.

Dokař zaparkoval na klidné ulici. Šli jsme za ním ke dveřím domu a dál do nevelké předsíně, odkud vedlo schodiště do horního patra.

„Tohle je váš konspirační byt,“ řekl stroze. „Brzo se vám ozve někdo ze sítě. Do té doby nechodte ven.“

Dveře se za ním s cvaknutím zabouchly.

V tichu se ozýval jen můj chrčivý dech. Strážce chvíli nehybně stál s rukou položenou na mém zátýlku.

V kolonii dokázal najít způsoby, jak mě chránit a pomáhat mi. Disponoval určitou mocí, byť byla předstíraná. Teď byl sám uprchlík. Božská bytost v exilu. Už neměl jak mi ulevit od bolesti.

Vynesl mě po schodech nahoru a opatrně, s ohledem na má zranění, mě položil na čtyřmístnou pohovku vystlanou obrovskými měkkými polštáři, až jsem se do nich úplně zabořila. Rozhlédla jsem se po obývacím pokoji: štukový strop, krémově bílé stěny a parketová podlaha. Pod velikým oknem, které se táhlo po celé délce stěny, stál stůl. Představila jsem si, jak útulné musí být u něj snídat, když se obloha barví nazlátlým ranním světlem. Všechno bylo čisté a uklizené.

„Ten krb je falešný,“ poznamenala jsem.

Strážce se na něj podíval. „Máš pravdu.“

„Ale jak...“ Na rty se mi dral smích. „Jak si poradíš?“

„Poradím?“ zopakoval nechápavě.

„Potřebuješ přece oheň, abys do něj mohl zamyšleně zírat. Víš, že to dost často děláš?“

Strážce naklonil hlavu a na tváři mu zahrálo lehké pobavení. Bolela mě všechna žebra, a když jsem zvedla ruce, tepalo mi v nich. Strážce došel k oknu a zavřel okenice.

„Budeš něco potřebovat, než si půjdeš odpočinout?“ zeptal se.
„Chtěla bych se... osprchovat.“

Nejspíš jsem se zakoktala. Nebo na vteřinu zatajila dech. Každopádně se na mě Strážce upřeně zahleděl.

„Možná by bylo rozumnější napustit si vanu,“ navrhl po krátké odmlce.

Nějakým záhadným způsobem pochopil, oč jde. Napuštěná vana tolik nepřipomíná vodu kapající shora na bezmocné tělo na prkně.

„Dobře,“ hlesla jsem.

Strážce odešel. Poslouchala jsem chrchlání kohoutků a šumění, jak se voda hnala trubkami.

Řekl bych, že máš žízeň. Ruce se mi sevřely v pěst. Možná by si Kmotryně ráda dala něco k pití.

„Paige..“

Vzhlédla jsem. Dívaly se na mě refájské oči, démonické a bezduché. Suhail Chertan přišel, aby mě znovu utopil na souši.

Zařaly se mi svaly, byla jsem opět připoutaná k mučicímu prknu, ústa ucpaná špinavým hadrem. Než jsem si uvědomila, co se děje, začala jsem se od těch strašných očí plazit pryč a najednou jsem dopadla na podlahu. Připadalo mi, jako bych měla kostru ze skla, která se při nárazu roztříštila. Lapala jsem po dechu, kterého se mi nedostávalo, šátrala jsem po noži, který už jsem neměla.

Zpátky mě přivolala povědomá aura. Když jsem znovu zaostřila rozmlžený pohled, uviděla jsem Strážce, jak u mě sedí na zemi. Nebyl tak blízko, abych se ho mohla dotknout. Pouze natolik blízko, abych ho cítila. Abych si na něj vzpomněla.

„Strážce, odpusť mi to.“ Zlomil se mi hlas. „Myslela jsem..“

Přála jsem si najít slova, kterými bych mu to dokázala vysvětlit.

„Pravděpodobně budeme spolu v tomhle bytě nějakou dobu zavření,“ řekl Strážce a podal mi ruku v rukavici. „Možná bychom měli začít dohodou, že se jeden druhému nemusíme za nic omlouvat.“

Chvíli jsem sbírala odvahu. Pak jsem mu vložila ruku do dlaně, on mě zvedl na nohy a pomohl mi dobelhat se do koupelny.

„Strážce,“ hlesla jsem, „ať zevnitř uslyšíš cokoliv, nechoď za mnou. Pokud tě sama nezavolám.“

Na okamžik zaváhal a pak přikývl. Zavřela jsem za sebou dveře.

Koupelnu osvěcovala řada svíček s levandulovou vůní. Znovu mě ohromila čistota a dostatek prostoru. Vyhřívaná podlaha z kamenných dlaždic, měkké bílé ručníky a naškrobená noční košile. Zády k zrcadlu jsem si sundala bundu, svetr a kalhoty i halenu potřísněnou od krve, kterou jsem na sobě měla ve vězeňské cele. Při svlékání se mi svetr zachytil o několik stehů nad loktem.

Otočila jsem se k zrcadlu a pochopila, proč Strážce v koupelně jen zapálil svíčky. I to nejmenší osvětlení bylo příliš. Od brady dolů se nenašla jediná část mého těla, která by nebyla ošklivě poraněná.

Kousek po kousku jsem vstřebávala svůj odraz v zrcadle. Počítala jsem zranění a každé z nich znovu prožila. Ruce sevřené kolem mého hrdla. Pěst ve vyztužené rukavici, která mě udeřila do žaludku. Okovaná bota, která mě kopla do žeber. Cokoliv, co mě mělo přimět, abych promluvila. Všechno se to odehrávalo v oslnivě bílé místnosti — bílé stěny, bílá podlaha —, která byla chirurgicky čistá, přinejmenším ze začátku. Nebylo se kam schovat před výsměchem a otázkami.

V místech, kam se mi zaryly střepy rozbitého Senshieldu, jsem měla zaschlou krev. Nad okem se mi táhla zarudlá řezná rána kontrastující s mou bledou kůží. Na bradě jsem měla podlitinu. Už dřív jsem sama sebe viděla v příšerném stavu, ale takhle zuboženou nikdy. Bylo to dílo těch, kdo si z mého těla udělali věc určenou k mučení.

Po útěku z kolonie mi trvalo měsíce, než jsem znovu nabyla ztracenou sílu. Teď jsem musela začít úplně od začátku. Připadala jsem si jako domeček z karet, který se může zhroutit po sebemenším fouknutí.

Pohled na nehybnou hladinu napuštěné vany mě vyděsil. Jakmile jsem se dotkla vody, naskočila mi husí kůže. Ramena mě rozbolela v místech, kde se mi zarývaly do kůže řetězy, když jsem se z nich snažila vyvléct.

Potřebovala jsem ze sebe smýt krev. Pokud nezarazím strach z vody hned v zárodku, tak se mi to možná už nikdy v životě nepodaří. Zhluboka jsem se nadechla a stoupla si do vany jednou nohou, pak druhou.

Pomaloučku jsem si sedala, klepaly se mi přitom ruce a rány na kůži pálily. Když mi voda sahala až po pás, vydechla jsem. Po těle se mi rozlévalo horko. Skoro už jsem zapomněla, jaký je to pocit, být v teple až po špičky prstů. Po každém mučení mě nechali ležet promáčenou, s mrtvolně ledovou kůží.

Začala jsem se třást ještě víc. Než jsem tomu stačila zabránit, vydral se ze mě prudký vzlyk. Tolik jsem se snažila být silná. Během mučení jsem nic nevyzradila. Nezlomili mě. Teprve tady a teď jsem se konečně sesypala, po dlouhých týdnech strávených v temnotě, kde mě zbavili jména i hrdosti.

Strážce mé přání respektoval a nepřišel za mnou. Poté, co jsem se vyplakala tak, až jsem byla celá ochraptělá, jsem se opřela o stěnu vany, objala se oběma pažemi a tiskla prsty k pohmožděninám.

Když jsem se konečně přiměla posadit se vzpřímeně, koupel už skoro vystydla. Pomalu jsem nabrala vodu do dlaní. Přiblížila jsem ji k obličeji. Dotkla se špičky mého nosu. Pak rtů.

Bylo to unáhlené. Vmžiku se mi všechny svaly v těle zaťaly a ztuhly, jako by byly ze železa. Zatmělo se mi před očima a ocitla jsem se zpátky ve vězeňské cele, v suterénu. V panice jsem začala šátrat po okraji vany. *Ty špíno*, syčel mi ve vzpomínkách Suhail. *Koukej pít*. Hlavou mi bouřily černé vlny. *Nikdo sem pro tebe nepřijde*. Zhroutila jsem se na podlahu, kluzká jako ryba, a vyzvracela se do záchodu.

V žaludku mi nezůstal ani kousek tuhé stravy. Každý stah dávení mi z porů ždímal ledový pot. Když to konečně přestalo, připadala jsem si, jako by mě někdo celou otočil naruby.

„Paige?“

„Jsem v pohodě, Strážce.“ Na tváři mě pálily slzy. „Bude to dobrý.“

Když jsem byla opět schopná pohybu, vyplivla jsem poslední žluč a vlezla si zpátky do vany, přestože se proti tomu bouřila každá píď mého těla. Potřebovala jsem to přemoct. Potřebovala jsem ze sebe smýt vzpomínku na věznění.

Možná by si Kmotryně ráda dala něco k pití. Na oslavu své krátce trvající vlády.

„Já nemůžu,“ vypravila jsem ze sebe ztěžka. „Strážce, nemůžu dýchat —“

Koukej pít.

Na jeden děsivý okamžik jsem měla dojem, že omdlím, sklouznu pod hladinu a už se nikdy nevynořím. Pak jsem ucítila, jak mě Strážce zvedá za lokty.

„Nadechni se,“ říkal mi. Opřela jsem se mu dlaněmi o ramena. „Paige, podívej se na mě.“ Pokusila jsem se proniknout temnou mlhou. „Nadechni se. Pomaličku.“

To se snadno řekne, ale těžko udělá. Zvládla jsem se chabě nadechnout, jenže pocit, že mám v plicích nacucaný hadr, nezmizel.

„Dobře,“ pronesl Strážce. „Neboj, bude se to postupně zlepšovat.“ Musela jsem několikrát zamrkat, abych uvěřila, že je opravdu u mě. „Teď zase vydechni.“

Jeho hlas mě přivedl zpátky do reality. Zaryla jsem mu prsty do ramen. Když konečně polevila vlna nejhoršího děsu, Strážce se odtáhl, košili zmáčenou, a pohledem prozkoumal rozsah mých zranění.

Pak se na mě podíval, jako by žádal o svolení. Nepatrně jsem přikývla. Strážce přejel očima každý šrám i pohmožděninu, ale nespočíval pohledem na mém těle déle, než bylo nezbytně nutné. Prohlídku skončil u pochroumaných zápěstí.

„Kdo ti udělal tohle?“

Jeho hluboký hlas zněl spíš jako vibrace. „Vigilové,“ odpověděla jsem přiškrčeně. „Někdy ze mě chtěli vyrazit nějakou informaci. Jindy to dělali jen tak pro zábavu. Ale vodu... tu na mě lil Suhail.“

Zahlédla jsem v jeho očích doutnající hněv.

„Vím, že se na mě zlobíš,“ hlesla jsem. „Že jsem se vydala Scionu. A že jsem nikomu neřekla, co mám v úmyslu.“

Strážce sjel pohledem k mým rukám položeným na jeho zápěstích. Polovinu nehtů jsem měla zčernalých.

„Měl jsem na tebe zlost,“ přiznal pak. „Kvůli tomu, žeš nás všechny obešla. Kvůli tomu, žeš dala v sázku svůj život, přestože jsi věděla, jak Nashira odplácí těm, kdo se jí vzeprou. A to všechno kvůli plánu, který měl pramalou naději na úspěch.“

„Nelituju toho,“ zašeptala jsem. „Neexistoval jiný způsob, jak Senshield zničit, a bylo to teď, nebo nikdy.“

„Ale pro nás, kterým na tobě záleží, by to vítězství rozhodně nestálo za tvůj zmařený život. Večer co večer jsem si přál, aby to nebyla pravda. Aby ses rozhodla jinak.“ Strážce mi jemně, zlehounka nadzdvihl bradu. „Ale zároveň jsem od tebe nic jiného nečekal.“

Vzmohla jsem se na chabý úsměv.

Když jsem měla Strážce nablízku, byla jsem klidnější. Netoužila jsem po ničem jiném než dostat se pryč z vody a zalézt si do postele. Strážce se posadil na zem vedle vany a já sáhla po mýdle.

„V Archonu jsem potkala Jaxona,“ řekla jsem. „A dozvěděla jsem se od něj spoustu věcí.“ Kolem boků se mi vlnila narezavělá voda. „Třeba to, že ty jizvy vám před dvaceti lety způsobil duch Jacka Rozparovače.“

Strážce dlouho mlčel.

„Viseli jsme v řetězech a čekali na potrestání. Rozhodovalo se o tom, jestli trestem za naše zločiny bude sekvestrace, tedy poprava. To nám však nebylo souzeno. Sargasové se Refájců, kteří se jim znelíbí, nikdy nezbavují snadno a rychle.“

„Ale Alsafiho se Nashira zbavila.“

Zasvištění jejího meče. Dunivý úder jeho hlavy o podlahu. Přestože jsme se s Alsafim skoro neznali, obětoval se, aby mi dal šanci na útěk.

„To byl u ní nejspíš mimořádný záblesk nezvládnutých emocí. Alsafiho zrada ji musela rozzuřit,“ pronesl Strážce. „Kdepak, udělat nám jizvy na zádech byl nápaditější způsob, jak nás potrestat a navždycky označit cejchem zrádců.“

„Podařilo se ti někdy vymazat z mysli tu místnost, kde se ti to stalo?“ zeptala jsem se a přejela si žínkou po paži. „Přestaly se ti někdy zdát živé sny o tom, že jsi tam znovu zavřený?“

Zase ticho.

„Z některých místností se neodchází snadno.“

Aspoň že je upřímný.

„Zkusím si umýt hlavu,“ řekla jsem. „Myslím, že už jsem v pohodě.“

„Tak dobrá.“

Nechal mě v koupelně samotnou. Z posledních sil jsem si dala na vlasy trochu šamponu a drhla si hlavu tak dlouho, až mě bolela kůže. Chtěla jsem ze sebe dostat všechnu krev a špínu, co na mně ulpěla. Teprve potom jsem vypustila vanu a sledovala, jak se špinavá voda točí a mizí v odtokovém kanálku.

Dlouho jsem pak ještě otřeseně seděla na podlaze. Věci, které jsem dřív dělala bez sebemenší námahy, mě teď stály spoustu sil. Přepadla mě únava. Celá omámená jsem se postavila na rozechvělé nohy. Z vlasů mi kapala voda a mezi stehy sešité rány se objevila krůpěj rudé krve.

Během tří týdnů věznění mi jen jednou dovolili vyčistit si zuby. Štětinky na zubním kartáčku zružověly. Spotřebovala jsem snad půl litru ústní vody, pak jsem si usušila vlasy ručníkem a oblékla se do noční košile. Knoflíky jsem si zapnula špatně, o jednu díрку vedle.

Když jsem konečně vyšla z koupelny, měla jsem co dělat, abych se udržela na nohou. Strážce mě zavedl do zšeřelé míst-

nosti s vysokým stropem, kde pod oknem čekalo dvojzlůžko se spoustou polštářů a příkrývek.

„Měla by ses vyspat,“ řekl Strážce a pustil mě. „Brzy se ti začnou ozývat zranění.“

Ticho mezi námi bylo obtěžkané společným vědomím toho, co má přijít. Nejen válka, která zuřila za okny a nehodlala čekat, až se zotavím, ale taky bitvy, které budu muset vybojovat se svým vlastním tělem.

„Přinesu ti nahřívací polštářek,“ řekl Strážce. Přitiskla jsem si ruce na žebra.

„Potřebuješ ještě něco?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Upřeně jsem se na něj zadívala, ale byla jsem tak unavená, že jsem horko těžko dokázala udržet pohled na jednom místě. „Strážce, já vím, že... tě Terebell určitě nechala jít se mnou jedině proto, že se toho nechtěl ujmout nikdo jiný z Ranthenu. A chápu, že to musela být hrozná potupa, když tě degradovali na hlídače jedné lidské holky.“ I pouhé mluvení mě bolelo. „Asi mi nějakou dobu potrvá, než se dám dohromady. Jestli vůbec.“

„Nebyla to žádná degradace. Ani potupa,“ ubezpečil mě Strážce. „A rozhodně kvůli mně nemusíš spěchat se zotavováním.“

Něha, která mu zaznívala v hlase, byla odzbrojující. Neměla jsem sílu se bránit. Otočila jsem se k němu a přitulila se mu na hrud. Zatoužila jsem, aby mě aspoň na chvíličku podržel v náručí. Chtěla jsem se ujistit, že je tu se mnou, že to není výplod nějakých drogových halucinací. Objal mě.

„Odpusť mi, snílku,“ zašeptal a jeho hluboký hlas rezonoval těly nás obou. „Že jsem dopustil, aby tě chytili.“

Zavřela jsem oči. „Nedala jsem ti na vybranou.“

Jeho těžká dlaň se mě dotýkala mezi lopatkami, bylo to uklidňující. Poslouchala jsem pravidelný tlukot jeho srdce a můj tep se zvolňoval.

Nakonec jsem se zlehka odtáhla a posadila se na postel. Z mokrých vlasů mi stékala voda za krk. Než jsem stihla potlačit

hrdost a říct si o pomoc, Strážce došel do koupelny a vrátil se s fénem a hřebenem.

„To nemusíš,“ zamumlala jsem.

„Já vím,“ řekl Strážce a sedl si vedle mě na postel. „Opři se o mě.“

Poslechla jsem ho. Do vlasů mi zavanul proud horkého vzduchu. Seděla jsem v jeho objetí, víčka ztěžklá a údy jako z olova, dokud nevypnul fén a neuložil mě do polštářů.

„Zkus spát takhle v polosedu,“ navrhl mi a podepřel mě poduškami ze všech stran. „Bude se ti líp dýchat.“

Byla jsem tak zesláblá, že jsem nedokázala ani přikývnout. Na tváři mě jemně šimraly prohřáté vlasy.

Dlouho jsem čekala, jestli se nade mnou nezaklapne nějaká past. Skoro jsem nemohla uvěřit, že si opravdu můžu odpočinout v teple, čistotě a bezpečí. Ta část mé mysli, kde se usídlil strach, mi namlouvala, že celý tenhle pokoj je jen zoufalý výplod mé fantazie — že jsem tu sama, odsouzená k smrti a že kat se blíží.

Nikdo ale nepřicházel. Venku pulzovala životem Paříž a oknem se dovnitř linul ptačí zpěv.

Než mě stačila dostihnout bolest, unikla jsem do spánku.

ČÁST PRVNÍ

TVŮJ ŽIVOT VYKOUPÍM

*Neboj se, holka, sehnal jsem zlato,
od kata tvůj život vykoupím;
smyčka se nestáhne kol tvýho krku,
v zemi tvý tělo nebude tlít.*

Balada č. 95 „Dívka vykoupená ze šibenice“
z Childovy sbírky

I

ZA MOŘEM

Scionská citadela Paříž
14. ledna 2060

Ostří se zablesklo v měsíčním svitu. Smrt se přiblížila hladce a nenápadně. Zmítám se v řetězech a dávím, jako by mě právě vyplavil příliv. Někdo do mě bodá nožem.

Holé šedé zdi v suterénu. Světlo tak oslepující, že mi vypaluje kruhy na sítnici. A voda — dusí mě. Ze tmy se noří hrozivá postava Suhaila Chertana a jeho ruka navlečená v rukavici se natahuje k páce.

Instinktivně jsem sáhla po lampičce. K mé úlevě se přede mnou rozsvítil můj pařížský pokoj. Stejně rychle, jako mě přepadl strach, jsem si uvědomila, že nejsem v poutech, ale jen zamotaná v prostěradle, že nůž i ruka, která ho křečovitě drží, patří mně a že bojuju se svými vlastními vzpomínkami.

Vlasy jsem měla úplně propocené. Každý nádech mi rozbouřil všechna zranění na těle. Na budíku svítil čas 00:23 a v ruce jsem svírala nůž, který jsem si večer předtím schovala pod polštář.

Některé noci se mi zdálo o mučení vodou nebo o sterilně bílé místnosti, kde mě mlátili vigilové. Jindy to zas byly výjevy

z dublinské invaze. Snad by mi byla milejší nespavost než tenhle stav — spala jsem příliš tvrdě a příliš dlouho a budila se odtržená od reality, napůl polapená v minulosti.

Dveře do mého pokoje se otevřely. „Co se děje, Paige?“

Rukávem jsem si otřela čelo.

„To nic není,“ zamumlala jsem. „Jenom jsem měla pocit, že —“ Zpocené vlasy se mi lepily na spánky. „Křičela jsem ze spaní?“

„Ne. Ale mluvila jsi.“

V Archonu jsem o milost neprosila. Zato ve spánku často.

„Když už ses vzbudila, můžeš za mnou třeba přijít do obýváku,“ navrhl Strážce. „Tedy pokud nechceš odpočívat.“

„Ne, to je dobrý. Stejně už neusnu.“ Zakašlala jsem. „Dej mi minutu.“

„Já budu potřebovat tak deset minut. Vezmi si kabát.“

Byl ještě tajuplnější než obvykle. Každopádně to ve mně vzbudilo zvědavost, a tak jsem se vymotala z pomačkaného prostěradla.

Konspirační byt se nacházel na Rue Gît-le-Cœur, ve starobylém srdci Paříže, k Seině to bylo, co by kamenem dohodil. Od našeho příjezdu uplynuly dva týdny a za celou tu dobu jsem nezaznamenala, že bychom měli nějaké sousedy. Pojala jsem podezření, že všechny okolní budovy nejspíš patří Scarlett Burnishové nebo organizaci, která ji tajně zaměstnává.

Program Domino. Špionážní síť, která platila Burnishovou a dala jí příkaz dostat mě z Westminsterského archonu. Zatím jsem neměla sebemenší ponětí, co po mně můžou chtít — jen to, že riskovali drahocennou agentku kvůli tomu, aby mě zachránila před šibenicí.

Teple jsem se oblékla a došla do obýváku. Něco tam sladce vonělo, z gramofonu se ozýval zpěv a na stolku ležel lístek se vzkazem.

Zamčené dveře.

Pozvedla jsem obočí.

Jedny dveře byly při našem příjezdu zamčené. Teď byly pootevřené. Vybelhala jsem se po dřevěných schodech na opuštěnou půdu a odtamtud jsem vyšplhala po žebříku do noci.

Nad padacími dveřmi čekal Strážce a podal mi ruku. Stáli jsme vedle sebe na střeše nad konspiračním bytem, pod hvězdnou oblohou.

„Páni, to je teda něco,“ vydechla jsem. „Kdo by si pomyslel, že tu bude takový výhled?“

Zasněžené nábřeží lemovalo řeku jako krajka. Za ním bylo vidět ponuré střechy Île de la Citadelle, kde sídlil Inkviziční soud a Cech vigilů.

„Program Domino nejspíš nepočítal s tím, že polezeme na střechu,“ poznamenal Strážce, „ale když jsem našel klíč od dveří, co vedou na střechu, napadlo mě, že bychom ji mohli využít k oslavě.“ „K jaké oslavě?“

Kývl hlavou někam přes mé rameno. Otočila jsem se.

Na ploché části střechy s výhledem na Seinu byl rozložený kobereček. Ležely na něm misky s jídlem a uprostřed se skvěl krásně ozdobený dortík. Kolem toho všeho poblikávaly ve skle-
nicích svíčky uspořádané do kruhu.

Překlopila se půlnoc. Nastal den mých dvacátých narozenin. Po všech těch událostech mi to úplně vypadlo z hlavy.

„Vím, že je to dost skromná oslava,“ pronesl Strážce směrem ke komínu. „Po tom všem, cos přestála, by sis zasloužila —“

„Strážce,“ přerušila jsem ho a jemně mu stiskla zápěstí. „Je to naprosto dokonalé.“

To ho konečně přimělo, aby se na mě podíval. Neusmál se. Refájeci na rozdíl od lidí málokdy dávali najevo emoce výrazem ve tváři, ale jeho rysy se malinko změkčily — nebo jsem si to aspoň namlouvala. Těšilo mě pomyšlení, že už jsem se naučila z jeho obličeje něco vyčíst.

„Tak všechno nejlepší, Paige,“ řekl.

„Děkuju.“

Posadili jsme se na kobereček. On se opřel o komín, já jsem svěřila nohy ze střechy a nechala se ovívat svěžím nočním vánkem. Strážce věděl, že jsem uvnitř bytu jako na trní, zato tady jsem mohla bezpečně ležet přímo pod hvězdami.

Nějakým zázrakem pro mě dokázal nachystat piknik. Prkýnko s nakrájenými sýry a k tomu krajíce chleba a máslo. Miska s čerstvým salátem, mezi jehož listy ležely malé uvařené brambůrky a vejce natvrdo. Hrušky, červená jablka a pomeranče. Listové pečivo tak nadýchané, že se hrozilo rozpustit pouhým dotykem. Dokonce tam byla i miska kaštanů pražených v cukru — moje nejoblíbenější pochoutka.

„Kdes to všechno sehnal?“ podivila jsem se a hned se pro jeden kaštan natáhla. „Ještě řekni, žes to všechno sám vypěstoval a uvařil.“

„Taková kouzla neumím. Požádal jsem Albérica, aby mi to obstaral.“

Albéric byl náš kontakt, který nás zároveň i zásoboval. Ačkoliv byla všechna naše přání splněna — Strážce dostal ilegální víno, já zase kávu —, nikdy jsem našeho dobrodince neviděla přicházet ani odcházet.

„Dort ovšem k mání nebyl,“ ozval se Strážce. „Ten jsem si opatřil jinak.“

V koutcích úst mi zacukalo. „Chceš snad říct, žes pro mě ten narozeninový dort někde ukradl?“

„Pocta tvému povolání, Kmotryně.“

Teď už jsem se usmála doširoka.

Naslouchali jsme noční Paříži. Citadely nikdy nespí. Nadine tomu hlubokému, neustávajícímu hukotu připomínajícímu jeden dlouhý výdech, kolotání krve v řečišti ulic říkala modrý tón. Mísily se v něm sirény, doprava a hlasy z přenosových obrazovek, které nepřestávaly mluvit ani v noci. Ukousla jsem si listového rohlíčku s nugátovou náplní.

„Něco k pití?“

Strážce držel v ruce stříbrnou konvičku.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

„*Le chocolat chaud*.“ Když mluvil francouzsky, měl hlas posazený ještě hlouběji než obvykle. „Máš ráda horkou čokoládu?“

„Jasně,“ přikývla jsem.

Nalil jí trochu do šálku se zlatým okrajem a podal mi ho. Čokoláda byla hustá a sladká jako melasa. Usrkávala jsem z ní mezi sousty jídla.

Během prvního týdne po příjezdu jsem skoro nejedla. Teď jsem měla hlad jako vlk. Jakmile jsem od všeho ochutnala, pustila jsem se do dortu potaženého kávovou polevou. Už hodně dlouho jsem neměla v ústech něco tak dobrého, něco, co by člověku přinášelo potěšení.

„Co by se stalo, kdybys kousek ochutnal?“ zeptala jsem se Strážce, když jsem si ukrojila další dílek dortu.

„Raději bych o tom pomlčel, dokud jíš.“

„Teď jsi ve mně vzbudil ještě větší zvědavost.“

Počkal, až polknu další sousto, a řekl: „Vyzvracel bych to.“

Překvapeně jsem se zasmála. „Děláš si srandu, že jo?“

„Asi se shodneme, že humor není moje nejsilnější stránka.“

„Nebud' na sebe tak přísný. Kouzlo nechtěného humoru ovládáš skvěle.“ Vánek mi foukl vlasy do očí. „Takže kdybys zkusil něco sníst, zvracel bys. Ale pít můžeš.“

„Nic hustšího než vývar. Nedokážeme trávit tuhou stravu.“

„Copak nemáte žaludek?“

„Nevím, jaké máme orgány z pohledu lidské vědy. Refájci nikdy nesvolili k tomu, aby lidé zkoumali jejich tělo. Nashira dbá na to, aby naše anatomie zůstala dobře strážným tajemstvím.“

„Chápu. Jinak bychom mohli vyvinout zbraně, které vám dokážou ublížit.“

„Přesně tak.“

Uvědomila jsem si, kolik toho o Refájcích ještě nevím. Když jsem teď měla Strážce u sebe, byla šance doplnit si mezery ve znalostech.

„Tak to je mi líto, že ti požitek z dortu zůstane odepřený,“ poškádlila jsem ho. „Ale aspoň ho víc zbyde pro mě.“

„Přesně tak.“

Vymetla jsem z talířku i poslední drobký. S příjemným pocitem plného žaludku jsem se na koberečku natáhla na záda a zadívala se na hvězdy. Pozorovala jsem, jak mi od úst stoupá pára jako z čajové konvice.

Připadalo mi, jako by od mých devatenáctých narozenin uplynuly celé věky. Přesně před rokem mi Nick upekl jahodový koláč, naservíroval mi ho k snídani a Jaxon mi dopřál celých devatenáct minut na to, abych si ho mohla sníst. („Jaký lepší dárek ti může dát tvůj vidopán, než když ti dovolí pro něj celý den pilně pracovat, drahá?“) Později mi Nick ještě daroval ozdobnou sponu na pásek, kterou sehnal na černém trhu, a štos gramodesek do mé sbírky. Nakonec jsme i s Elizou vyrazili na báječnou večeři.

Byli jsme tenkrát šťastní, protože jsme si v tomhle světě vybojovali kousíček domova. Tehdy jsem dokázala zavřít oči před realitou Scionu a žít z ohlodaných kostí, které mi milostivě hodil pod stůl.

Strážce si lehl na kobereček vedle mě a založil si ruce pod hlavou. Byla to tak uvolněná, lidská pozice, že jsem z něj nemohla spustit oči.

„Moc ti za tohle děkuju,“ řekla jsem. „I za všechno ostatní, cos pro mě od našeho příjezdu udělal. Vím, že nejsem zrovna nejzábavnější společnice.“

„Nejsi tu od toho, abys mě bavila.“

Uvažovala jsem, co si asi Strážce doopravdy myslí o slavení narozenin. Někomu, kdo je nesmrtelný, musí připadat morbidní, že lidé slaví každý další krůček na své cestě k hrobu. Ale bylo dojemné, že na tuhle hru přistoupil.

Přímo nad domem, kde se nacházel náš konspirační byt, svítily tři hvězdy v řadě. „Vy Refájci máte jména po hvězdách, myslím původní jména,“ řekla jsem tiše. „Proč zrovna po nich?“

„Většina lidí nedokáže naše pravá jména vyslovit. Člověk si odedávna spojuje hvězdy s něčím božským, proto Nashira rozhodla, že tady na Zemi se pojmenujeme právě podle nich.“

„Svoje jméno sis vybral sám?“

„Ano, ale nejdřív jsem se poradil s éterem,“ odpověděl Strážce. „Když už jsme u toho, nikdy jsem ti nenabídl, abys mě tím jménem oslovovala.“

„Arcturus?“

„Ano. Strážce je vlastně titul — přesněji můj někdejší titul, který mi odebrali,“ vysvětlil. „Známe se skoro rok. Jestli chceš, můžeš mi říkat Arcture.“

Něco na tom bylo. Měla jsem mu přestat říkat Strážce už dávno, ale pro mě se ten titul postupně stal jménem. Anebo jsem ho používala proto, abych mezi námi narýsovala dělicí čáru — tenoučkou membránu, která mi zabraňovala přespříliš se s ním sblížit. Ale ať už byl důvod jakýkoliv, dávno ztratil smysl.

„Ráda ti tak budu říkat,“ přikývla jsem. „Takže Arcturus.“

V dále se ozvala další siréna. Nashira Sargasová zřejmě pod rouškou noci promýšlí příští tah.

Z její moci jsem odjakživa měla zdravý respekt. Od začátku jsem věděla, že pokud máme tuhle válku vyhrát, budeme muset zničit právě ji. Přesto se mi až do doby mého věznění nikdy nestalo, že bych kvůli Nashiře nespala. Vždycky byla v bezpečné vzdálenosti, takže mě moc neznepokojovala.

To se ovšem změnilo. Viděla jsem ten oheň v jejích očích, když se mi podruhé podařilo uniknout z jejích spárů. Po všech těch rebeliích proti ní jsem ještě ke všemu odmítla nechat se zlomit. Odmítla jsem mlčet. Odmítla jsem umřít. A věděla jsem, že Nashira hon na mě nikdy nevzdá.

Zpátky do přítomnosti mě vtáhl jakýsi zvuk. Strážce — tedy Arcturus (jeho jméno mi ještě nešlo z pusy) — přede mě položil malý balíček.

„Dárek pro tebe.“

Balíček byl podlouhlý a úhledně zabalený do novinového papíru. „Arcture,“ hlesla jsem a posadila se. „Nemusel jsi mi nic dávat.“

„Žil jsem v domnění, že vy lidé si na výročí zrození z mateřského lůna dáváte dárky.“

„Zrození z mateřského lůna, to zní skvěle.“

Balíček byl těžší, než jsem čekala. Opatrně jsem ho rozbalila a uviděla zdobenou krabičku. Na oválném víčku byla z kousíčků kouřového skla vykládaná můra usazená na květu divokého ovsa. Kdysi jsem Strážci prozradila, že je to má nejoblíbenější květina, která v květomluvě znamená čarounou moc hudby.

Ze strany měla krabička zastrčený zlatý klíček. Otočila jsem jím, víčko cvaklo a zevnitř vyskočil na pružince připevněný ptáček — kos horský s černým peřím a světlou náprsenkou. Zamával křídly a zahvízdal jako živý.

„Arcture,“ vydechla jsem úžasem. Byla to filigránská práce. „Kdes to, u všech všudy, sehnal?“

„Původně to byla moje tabatěrka. Teď je to *boîte à oiseau chanteur*.“

Krabička pro ptáčka zpěváčka. „Je to nádherné.“ Otočila jsem se k němu. „Počkej, tos vyrobil ty sám?“

„Taková drobná předělávka.“

Krásně provedená byla i spodní strana víčka — byl na ní namalovaný motiv vlčích máků. Strážce se posadil vedle mě a otočil klíčkem na opačnou stranu. Ptáček znehybněl a z krabičky se tentokrát začala linout melodie. Při poslechu se mi vynořila vzpomínka, jak můj dědeček opravil v dílně malou harfu a začal zpívat baladu o dívce a jejím dávno ztraceném milém. Jeho hlas připomínal potůček skákající po oblázcích.

Nitro mi zaplavila tupá bolest. Vycházela odkudsi ze srdce, z komůrky, kam jsem zamkla stesk po Irsku. Představila jsem si Arctura, jak pracuje na hudební skříňce a ostatní Ranthénové mu nahlízejí přes rameno a diví se, proč věnuje čas takovým tretkám.

Zhmotnil pro mě vzpomínku, kterou jsem si mohla ponechat. Naklonila jsem se k němu a zlehka ho políbila na tvář.

„Děkuju.“

„Hm.“ Pozvedl sklenku vína na připitek. „Na tebe, Paige. A na další dvacítku let.“

„*Sláinte*,“ přitukla jsem si s ním. „Kéž by byla méně děsivá než ta první.“

Napili jsme se. Opřela jsem si mu hlavu o rameno a pozorovali jsme hvězdy, dokud nezačal rozbřesk vykreslovat čáru obzoru.

Dny se vlekly jeden za druhým a my jsme stále čekali, až se nám ozve kontakt z Domina. Podobně zdlouhavě se hojily mé rány. Po dvou týdnech už modřiny nabraly zemitější odstín, ale pořád jsem byla slabá jako moucha.

Moje psychika se nehojila o nic rychleji. Čas zatím ostré hrany vzpomínek příliš neotupil. Málokdy jsem dokázala spát celou noc. Někdy jsem ve snu znovu prožívala otcovu smrt, viděla, jak mu meč stíná hlavu. Jindy mě prostoupil takový chlad, že jsem měla úplně promodralé konečky prstů. Arcturus mě v noci kontroloval a několikrát mě našel, jak se choulím u radiátoru zachumlaná v dece.

Nejvíce mě deptala tma. Nikdy se mi nespalo dobře s rozsvíceným světlem, jenže teď jsem bez něj nedokázala samu sebe přesvědčit, že už nejsem v černočerné vězeňské kobce. Moji věznitelé mě tam chtěli nechat umřít a vlastně se jim to zčásti podařilo.

Alespoň se už moje tělo zbavilo účinku sedativ. Teď mě ovšem tím pádem v noci budil kašel nebo ostrá bolest v pravém boku, ta se ozývala při každém hlubším nádechu.

Zpočátku jsem se večer co večer dívala na zprávy, abych se ujistila, že Scarlett Burnishová je stále naživu a sleduje dění v Londýně. Zároveň to ale ve mně vyvolávalo puzení vyběhnout

znovu do ulic. Nejvíce ve chvílích, kdy se ve zprávách objevila tvář Georgese Benoîta Ménarda, Velkého inkvizitora Francie.

Proslýchalo se, že je to fanatik, který svou krvežíznivostí předčí všechny ostatní sciionské vůdce. Každopádně poslal každý rok stovky lidí na gilotinu. Jeho choť Luce Frère Ménardová přijela v prosinci do Londýna v jeho zastoupení. Jinak jsem o něm nevěděla skoro nic.

Arcturus dělal, co mohl, aby mě rozptýlil. Naučil mě hrát šachy, což mě bavilo navzdory tomu, že vždycky vyhrál. Zato v kartách jsem ho pokaždé spolehlivě rozdrtila, roky strávené po hernách v Sohu byly poznat. Učila jsem ho různé jemnější nuance podvádění i fair play.

„Podvádění není moc čestná věc,“ prohlásil Arcturus jednou večer.

„To máš úplnou pravdu,“ uznala jsem, „jenže pokud podvádějí všichni, pak je čest nevýhoda.“ Vynesla jsem další kartu. „A kdo tvrdí, že i zloději mají svou čest, říká pěkný hovadiny.“

V trestanecké kolonii byl můj dozorcem. V Londýně jsem naopak byla jeho královnou a velitelkou já. Zato teď jsme byli dva obyčejní uprchlíci a ani jeden jsme neměli nad tím druhým sebemenší moc. Konečně jsme si byli rovni.

Těšilo mě být v jeho blízkosti. Trvalo mi několik měsíců si to přiznat, ale vždycky když jsem ho ráno uviděla, vykouznilo mi to úsměv na tváři. Bála jsem se, že nám po pár dnech dojdou témata k hovoru, ale nic takového se nestalo. Někdy jsme si povídali celou noc.

Byl chytrý a v hovoru vnímavý, dobrý posluchač se zájmem o druhého. Měl suchý humor, nikdy jsem si ale nebyla úplně jistá, nakolik je záměrný. Vyprávěla jsem mu věci, které jsem nikomu jinému neřekla — o dětství v Irsku prožitém na statku mých prarodičů, o letech strávených v Sedmi pečetích. Povídali jsme si o hudbě, gramodeskách, které jsem objevila v hromadách harampádí na černém trhu, o knihách, které on našel v trestanecké kolonii. Vykládal mi příběhy, jež Scion vymazal z paměti.

Popsal mi Podsvětí tak podrobně, že bych si dokázala v duchu načrtnout jeho mapu. Líčil jeho architekturu v barvitých detailech — majestátní budovy z duhově pableskujícího kamene, města zářící jako hromady skleněných střípků — a popisoval, jak se krajinou vine řeka Truchlení, jejíž dno pokrývají perleťové oblázky.

„Vaše řeka se jmenovala Truchlení?“ Udiveně jsem zvedla obočí.
„Život v Podsvětí musí být teda pěkný odvaž.“

„Je to chabý překlad.“

Jazyky nás oba bavily, stejně jako hudba. Jednou večer se mě Arcturus zničehonic zeptal, jestli bych ho nemohla naučit svou mateřštinu.

„Uvědomuješ si, že irskou gaelštinou už dneska skoro nikdo nemluví?“ řekla jsem. Hráli jsme zrovna šachy a čekala jsem, až udělá další tah. „Alespoň ne na veřejnosti.“

„O důvod víc se ji naučit.“

Na obzoru byl konec partie. Na šachovnici stálo o dost víc černých figurek než bílých, což znamenalo, že vyhrávám.

„Od nepokojů u Molly se Scion plánovitě snaží vymýtit veškeré známky irštiny,“ poznamenala jsem. „Moc knih v originále nenajdeš a pravděpodobně nebudeš moct konverzovat s nikým jiným než se mnou.“

„Povídám si s tebou moc rád,“ řekl Arcturus a táhl bílým pěšcem. „A chtěl bych se naučit plyně mluvit dalším lidským jazykem.“

„Kolik jich vlastně umíš?“

„Šest,“ odpověděl. „Angličtinu, francouzštinu, švédštinu, řečtinu, rumunštinu a scionský znakový jazyk.“

„Jenom šest?“ zasmála jsem se a posunula černou královnu po šachovnici. „Už jsi tady dvě stě let, lenochu. Umím půlku co ty, a to jsem na to na rozdíl od tebe neměla nekonečné dekády.“

„Zjevně tvůj intelekt výrazně převyšuje můj, Paige..“

„Nemyslela jsem to —“

„...ale v šachách tě pořád ještě porazím.“ Posunul bílého střelce. „Šach mat.“

Zůstala jsem zírat na šachovnici. „Ty jeden... mizero!“

„Mělas oči jen pro krále a královnu. Nezapomínej si všímat i jiných figurek.“

Povzdechla jsem si a opřela se. „Pěkně zahráno. Jako vždycky.“ Potřásla jsem mu rukou. „Tak jo. Naučím tě irštinu, když ty mě naučíš glossovštinu. Platí?“

„Lidé se nemůžou glossovštinu naučit. Je to jazyk duchů.“

„Polygloti ji ale umí.“

„Ti se ji neučí. Mají to vrozené.“

„Tak schválně, zkusíme to,“ naléhala jsem. „Řekni něco v glossovštině a já to po tobě zkusím zopakovat.“

Vyhověl mi a vyloudil jemný, zvonivý zvuk, který jsem se pokusila napodobit.

„Špatně.“

„Jak to?“

„Nedokážeš v glossovštině vyjádřit význam. I kdybys ten zvuk napodobila úplně přesně, říkala bys to slovo jen ústy a hlasivkami, ale ne svým duchem.“

Snažila jsem se nedat najevo zklamání. Glossovština byla nádherný jazyk a já jsem si v něm přála Arctura oslovit jeho pravým jménem.

Ovšem představa, že bych si s ním mohla povídat svou mateřštinou, mě pořád lákala. Moje babička se narodila na ostrově, kde se dříve běžně mluvilo jen irskou gaelštinou, a tenhle zářivý drahokam, který pro mě byl sdílenou radostí a který jsem v sobě na dlouhé roky pohřbila, mi předala.

Po nepokojích u Molly zakázal Scion všechny keltské jazyky. Byly předurčené k vyhynutí, protože lidi se obávali učit je svoje děti, byť tajně doma. Líbila se mi představa, že bych naučila irštinu Refájce — zajistila bych jí tak nesmrtelnost.

„Tak fajn,“ řekla jsem. „Naučím tě irsky. Ale varuju tě — v tomhle jazyce se nic nevyslovuje tak, jak se to píše.“

„Já mám výzvy rád.“

„Prima.“ Vzala jsem ze stolu tužku a papír a naškrabala nejdelší slovo, které mě napadlo, *grianghráfadóireacht*. „Tak si zkus tipnout. Jak bys tohle vyslovil?“

Arcturus se zamyslel a pak si nalil plnou skleničku vína.

„No, možná to nějakou dobu potrvá,“ utrousil.

Našli jsme v knihovně sbírku filmů a začali se na ně společně po večerech dívat. Pokaždé jsem se těšila na chvíli, kdy si sedneme na gauč a já si dám večeři. Často jsem u filmu usnula a Arcturus mi musel ráno u snídani vyprávět, jak skončil.

Jednoho takového večera, krátce po mých narozeninách, jsme jako obvykle seděli v obýváku a Arcturus byl ponořený do sledování filmu. Po dlouhých týdnech stresu a odloučení mi stále připadalo nezvyklé takhle klidně odpočívat po jeho boku. Seděl s uvolněným výrazem, ruku ležérně položenou na opěrci gauče.

Před měsícem bych si k němu možná přisedla blíž. On by si mě možná přitáhl k sobě a políbil do vlasů.

Občas jsem si přála, abychom si mohli povídat o tom, jak to mezi námi bylo dřív. Ne že by bylo moc o čem mluvit. Ukončila jsem naše dostaveníčka, protože jako Kmotryně jsem nemohla stavět své zájmy nad naše společné revoluční plány. A taky proto, že kdyby se o nás dozvěděli Ranthenové, nikdy by to nepřijali.

Ale byla jsem teď Kmotryní pouze teoreticky. A žádní Ranthenové v dohledu nebyli.

Arcturus se na mě zadíval, jako by mi četl myšlenky. Odvrátila jsem pohled o vteřinu později, než bylo záhodno.

„Jsi v pořádku?“

„Jo.“ Odsunula jsem talíř. „Jenom občas nemůžu uvěřit, že jsi doopravdy tady. Že jsme tu spolu.“

„Hmm. Je pravda, že od té doby, cos mě naposledy chtěla zabít, jsme urazili dlouhou cestu.“

„To rozhodně.“

Ze zvyku jsem si přejela po stříbřitých zářezech v dlani. Ve chvíli, kdy jsem zapudila ducha pohánějícího Senshield, mi tyhle čáry pospojovaly dřívější jizvy v dlani a vytvořily slovo *rod*. Netušila jsem, co to má znamenat, a nechápala, jak se mi vůbec podařilo ducha zapudit, aniž jsem znala jeho jméno.

Na obrazovce se míhaly ženy s tmavě fialovými rty a protaženými linkami obočí. V místnosti bylo právě tolik světla, abych se nemusela bát, že jsem stále spoutaná řetězy v suterénu. Schoukla jsem se na gauči vedle Arctura a přemohla mě dřímota. Byla jsem v teple. Čistá. A i když ne úplně svobodná, tak aspoň v bezpečí.

Najednou jsem se s cuknutím probírala. Oknem vletěl dovnitř duch a okenní tabulky se potáhly jinovatkou. Byl to psychopomp a blížil se k Arcturovi. Ani jsem se nepohnula.

„Co říkal?“ zeptala jsem se, když duch zase zmizel.

„Že už jmenovali nástupkyni Hildred Vanceové,“ odpověděl. „Vindemiatrix Sargasovou, dědičku čisté krve. Právě je na cestě do Londýna, aby pomohla Scionu s operací Albion.“

„Copak Vanceová není po smrti?“

„Ne, leží v nemocnici.“

Alsafi ji měl vyřídít jednou provždy. Dalo se tušit, že bude zuby nehty bojovat o přežití.

„Operace Albion.“ Protřela jsem si oči. „To mi zní povědomě.“

„Je to oficiální název pro likvidaci hnutí odporu v určité zemi. Cílem je mimo jiné vyhladit Vidořád z povrchu zemského.“

Vojenská operace v rámci Scionu. Napřímila jsem se. „Myslíš, že tahle... Vindemiatrix Sargasová jim s tím bude pomáhat?“

„Během uplynulých dvou století měla jako svůj hlavní úkol monitorovat svobodný svět. Nejspíš hodlá své zkušenosti využít k tomu, aby našla Vidořád a infiltrovala ho.“

„Doufám, že Ranthenové varovali Elizu s Bludákem.“

„Ano, neměj obavy.“

Vidořád bylo stále ještě mladé hnutí. Od samého začátku byl zranitelný kvůli vnitřním nesvárům, pak ho zase na dlouhé týdny ochromil Senghail. A teď tohle. Systematická snaha o jeho zničení.

V hlavním městě pořád platilo stanné právo a hemžilo se to v něm vojáky bez skrupulí. Eliza s Bludákem, kteří tam vládli v mém zastoupení, se budou muset bez ustání snažit, aby takhle operace nezažehla plamen vzpoury.

„Co teď dělají Ranthennové?“ zeptala jsem se.

„Psychopompům se nedá svěřovat příliš mnoho informací, protože by je mohl někdo zadržet,“ vysvětlil Arcturus, „ale než jsem odjel, Terebell mi říkala, že jejím aktuálním cílem je obnovit Alsafioho síť kontaktů mezi lidmi a hledat si další refájské spojence.“

„To je dobře.“

Film skončil. Arcturus mírně přikývl, což jsem si vyložila jako hodnocení sedm z deseti, a vstal.

„Potřebuju si doplnit auru,“ řekl. „Nebudu pryč dlouho.“

Bylo riskantní, aby kdokoliv z nás vycházel na ulici, ale on neměl na vybranou. „Dávej na sebe pozor.“

Než odešel, zastavil se u mě, přikryl mě druhou dekou a zachumlal mě až po ramena. Když za ním zaklaply dveře, myšlenky se mi stočily k hrozbám číhajícím v Londýně.

Už jsem stála tváří v tvář armádě, ale se špióny jsem zatím neměla tu čest. Marie Ogněna mi kdysi vyprávěla, že v Bulharsku se Scionu podařilo rozmetat povstalecké hnutí právě díky špiónáži. Ta do jeho řad vnášela čím dál víc trhlín, až nakonec nadobro zaniklo. To se klidně mohlo stát znovu.

Ale pořád ještě jsem Kmotryně. I když jsem za mořem, mám povinnost chránit svůj syndikát.

Moje tělo stále dohánělo spánkový deficit. Chvilí před půlnocí mě z polospánku vytrhlo cvaknutí dveří. Doploužila jsem se do přízemí, sebrala zásoby a doplnila je do spíže a ledničky.

Pod dosud teplým bochníkem chleba jsem našla obálku. Uvnitř byla mapa pařížské citadely, o kterou jsem Albérica prosila. Prohlédla jsem si ji a pak ji složenou zastrčila do kapsy.

Předpokládala jsem, že představitelé Scionu o mém pobytu v Paříži nemají tušení. Bylo docela pravděpodobné, že o mém útěku zpod katovy ruky neřekli ani místním vigilům, aby si nepodkopali autoritu.

Věděla jsem, jak se vyhnout zatčení. V tom jsem měla dlouholetý cvik a dařilo se mi to za mnohem horších okolností. Mohla bych se jít podívat ven. Riskantní to sice bylo, ale zprávy z domova — informace, že revoluční hnutí je opět v ohrožení — mě znepokojily. Nedokázala jsem jen tak sedět a čekat, až se objeví někdo z Domina.

Do Londýna jsem kdysi přijela jako vyděšené dítě. Opouštěla jsem ho jako vládkyně jeho podsvětí. Jestli jsem něco ovládala opravdu bravurně, tak schopnost ztratit se ve spleti uliček citadely. Potřebovala jsem lépe poznat Paříž, najít zdejší vidoucí a pomoci Vidořádu.

Nedlouho po našem příjezdu jsem v jedné skřínce v koupelně našla barvu na vlasy. Vytáhla jsem tubu, vytlačila z ní barvu do dlaně a pořádně si ji vetřela do kudrnatých vlasů. Nastavila jsem si časovač a jako vždycky jsem při pomýšlení na sprchu musela chvíli sbírat odvalu. Stála jsem pak pod proudem vody a vymývala si barvu z vlasů, vypadalo to, jako by do výlevky odtékala zaschlá krev. Když jsem si vlasy vysušila, zářila mi na hlavě narudlá hříva, kde se leskla každá kudrlinka. Vypadala jsem skoro jako...

...jako můj táta.

Můj táta.

Ucítila jsem v puse pachut'. Vrhla jsem se ke dřezu, naklonila se nad něj a křečovitě svírala jeho okraje.

Už není. Je mrtvý. Znovu jsem viděla popravčí špalek — máchnutí zlatého meče, krev kapající z jeho ostří. Střetla jsem se pohledem se svýma očima, očima dcery, která vlastního otce zanechala

jeho osudu. Která se postavila Scionu s vědomím, že on to může odnést, a pak ani nehnula prstem, aby mu pomohla.

Napravím to jediným možným způsobem, který mám k dispozici.

A začnu ještě dnes večer.

II

PAŘÍŽ

Když se Arcturus vrátil, vypadal silnější, jako vždycky po nasycení aurou. Zrovna jsem seděla u stolu s hrnkem kávy. Na tvářích jsem měla nanesenou červen a tmavé kruhy pod očima jsem zakryla korektorem.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho.

„Paige.“

Barvu mých vlasů nijak nekomentoval. Jen si mlčky svlékl kabát a pověsil ho na háček.

„Byl tu Albéric,“ oznámila jsem mu. „Máme zase víno.“ Odkáslala jsem si. „Můžeme si promluvit?“

„Samozřejmě. A nemusíš o to takhle oficiálně žádat.“

„Říká ten, co sám mluví, jako by právě přijel v kočáře se samotnou královnou Victorií.“

„Trefa do černého.“

Odložil si rukavice na krbovou římsu a posadil se. Přisunula jsem k němu skleničku vína. Nic jiného než červené nepil, ani takhle před rozbřeskem. Moje občasné ponoukání, ať si dá kávu nebo čaj, se nikdy nesetkalo s ohlasem.

„Nebudu chodit kolem horké kaše,“ spustila jsem. „Rozhodla jsem se, že vyrazím ven.“ Arcturus mlčel jako hrob. Povzdechla

jsem si: „Nebudu dělat nic moc namáhavého, slibuju. Chci jenom zjistit, kde sídlí zdejší syndikát. Pokud jsou naše předpoklady správné, pařížští vidoucí by se mohli stát cennými spojenci Vidořádu. A my teď spojence potřebujeme. Je čas rozdmýchat oheň revoluce.“

„A to, že jsi vyčerpaná, nepovažuješ za problém?“

„Už je mi dobře.“

„Tmavé kruhy, co máš pod očima, jsou toho výmluvným důkazem. A ten kotel kávy, co sis udělala, taky.“

Naklonila jsem hlavu. „Jestli se nemýlím, právě jsi ovládl umění sarkasmu.“

„Paige.“

„Je to hrnek kafe, ne kotel. I když teda... ouško nemá.“ Promnula jsem si kořen nosu. „Tak jo, uznávám. Je to kotel a jsem úplně vyřízená, ale pár hodin na ulici zvládnou.“

„Nemusím ti doufám připomínat, že za závojem jsi pořád nejhledanější osobou Scionské republiky.“

„Většina Scionské republiky si myslí, že mě v Edinburghu zastřelili. Pochybují, že kromě pár lidí na vyšších místech někdo ví, jak se věci mají doopravdy.“

„Nemůžu tě tu držet proti tvé vůli, Paige. Jsi zodpovědná sama za sebe.“

„Ale já tě žádám o svolení. A o pomoc.“ Arcturův výraz stále nic neprozrazoval. „Uvědom si, že Scion může Vidořád rozprášit každým dnem,“ naléhala jsem. „Veškerá naše práce, všechny oběti, co jsme za poslední rok přinesli, budou nadarmo. Nebudu se schovávat, když můžu udělat něco, čím Vidořád ochráním.“

„Vyřadila jsi z provozu Sensshield.“

„Můžu toho udělat ještě víc.“

Zkoumavě si prohlížel mou tvář.

„Pro nikoho z nás nebylo snadné dívat se, jak ses vzdala Scionu,“ promluvil pak tiše. „Ostatní jsou přesvědčení, že tě zabila kulka. Já už v tu chvíli věděl, že to tak není. Cítil jsem tvůj strach.“

To mě na okamžik umlčelo. „Proč jsi nepoužil zlatou šňůru?“ „Zkoušel jsem to. Denně.“

Jenže já ho v té temnotě ani jednou neucítila. Soustředila jsem sice veškeré myšlenky na přežití, ale pořád jsem napínala uši, jestli neuslyším jeho hlas, čekala jsem, jestli svou přítomnost nedá najevo nějakým jiným způsobem. Pomohlo by mi to vydržet.

„V touze rozdmýchat revoluci jsi nejednala vždycky moudře,“ upozornil mě vlídně. „V Londýně jsi padla do pastí a spousta lidí to odsákala životem.“ Odvrátila jsem pohled. „Nepřipomínám ti to proto, že bych k tobě chtěl být krutý, Paige. Jen si prosím vzpomeň, že tu noc oslabila tvou obezřetnost právě netrpělivost a touha po akci. A taky vyčerpání. Pokud se teď nedokážeš ovládat a zase to s činorodostí přejeneš, vydáš tím v nebezpečí sebe i druhé.“

„Terebell na mě tenkrát tlačila, ať se pokusím o vítězství za každou cenu,“ připomněla jsem mu. „Neměla jsem se nechat vyhecovat. Životy těch lidí, co umřeli, jdou na můj vrub, ale poučila jsem se z toho. Nikoho dalšího už neohrozím.“

„Jedině sebe.“

„Já vím, že se mi ve městě nic nestane. Mám v plánu najít zdejší syndikát, a pokud mi pomůžeš, zvyšuje to moji šanci.“

„Domino nám nařídilo čekat, dokud nás někdo nekontaktuje.“

„Nikdo se to nedozví,“ namítla jsem. „Chci spolupracovat s tebou. To nám přece vždycky šlo nejlíp, ne?“

Arcturus chvíli přemýšlel. Pokud mě odmítne, budu muset pro tuto chvíli uznat porážku. Bylo by bláznovství vyrazit do ulic na vlastní pěst, dokud jsem ještě byla takhle slabá.

„Dal jsem ti své slovo, že tě neopustím,“ pronesl nakonec. Zvedla jsem k němu oči. „Jak jsi správně řekla, dokázali jsme toho spolu už hodně. Uvidíme, co se dá udělat tady v Paříži.“ Vzal do ruky skleničku s vínem. „A jak zdejší syndikát najdeme?“

Po tváři se mi rozlil úsměv.

„To se nám to pěkně otočilo,“ prohodila jsem a vstala. „Teď budu pro změnu poučovat já tebe.“

Ztlumila jsem světlo v místnosti a otevřela okenice. Podél řeky svítily pouliční lampy a na hladině Seiny pableskovalo jejich nafialovělé světlo.

„Nejdřív se musíš naučit, jak rozpoznat podzemní síť,“ vysvětlovala jsem. Arcturus si stoupl vedle mě. „Představ si ji jako řetěz. Jakmile najdeš lidi na jednom konci, dovedou tě postupně až na jeho začátek.“ Kývla jsem směrem k ulici. „Pověz mi, co vidíš.“

„Obyvatele Paříže.“

„Podívej se pořádně. Zkus poznat, kdo sem tak úplně nepatří.“ Ukázala jsem na chlapce v placaté čepici. „Co třeba dělá támhle ten kluk?“

„Nejspíš čeká na rodiče.“ Okamžik nato chlapec zmizel v davu. Arcturus přimhouřil oči. „Aha, tak ne. Je to kapsář.“

„Přesně tak. A má políčeno támhle na tu tmavovlásku v pouzdrové sukni, co stojí ve frontě na kafe.“ Sledovala jsem ji. „Nedává si pozor na kabelku.“

Kabelka starorůžové barvy přímo lákala ke krádeži, nabízela se jako dortík ve výloze. Její majitelka byla zabraná do hovoru s nějakým mužem. Zlodějíček se k ní přitočil, zkušeným pohybem odřízl řemínek a vplul zpátky do davu, aniž si žena čehokoliv všimla.

„No vida.“ Musela jsem obdivovat chlapcovu chladnokrevnost. „Teď tu kabelku předá šéfovi, co má pod palcem jeho gang. Když se na něj pověsíme, dostaneme se k dalšímu článku řetězu a pomocí úplatků můžeme vyšplhat až úplně nahoru.“ Zavřela jsem okenice a opřela se o parapet. „To je jeden způsob.“

„A jaký je ten další?“

„Vezmeme to rovnou na vrchol. Dost možná je to naše jediná šance, protože jsme oba úplně švorc, takže úplatky jsou mimo hru.“

„Vážně jsme švorc?“

„Tobě snad někde leží ladem hromada peněz?“

Arcturus vstal a zmizel ve svém pokoji. Když se vrátil, položil na stůl tlustý štos bankovek.

„Aha... Takže máš doopravdy hromadu peněz, co leží ladem,“ pronesla jsem překvapeně.

„Ranthenové by mě nikdy neposlali do ciziny bez spravedlivého podílu z našeho společného majetku.“

Pomalu jsem přejela palcem po hranách nových bankovek. „Teda, Arcture,“ vydechla jsem. „Kolik to je? To musí být snad deset tisíc, ne?“

„Dvanáct. Jsou tvoje, nalož s nimi podle svého nejlepšího uvážení.“

„Dáváš mi dvanáct tisíc liber. Jen tak.“ Přejela jsem pohledem mezi ním a štosem bankovek. „Už jsem ti říkala, jak moc si vážím našeho přátelství?“

„Hm. Ber to jako další dárek k narozeninám.“ Posadil se. „Mожná bychom měli s pátráním začít na Nádvoří divů.“

To místo jsem znala. Jaxon o téhle chudinské čtvrti, kde se shromažďovali všichni pařížští vydědenci, mnohokrát zálibně vyprávěl.

„Dobře,“ přikývla jsem a položila s patřičnou úctou štos bankovek na stůl. „Kde to je?“

„Největší slum leží na sever od řeky,“ řekl. „Nebo to tak aspoň bylo, když jsem byl v Paříži naposled.“

„A to tam můžeme jen tak nakráčēt?“ zeptala jsem se pochybovačně. „Není k tomu potřeba žádné heslo nebo něčí doporučení?“

„Osobně jsem tam nikdy nebyl.“

„Fajn.“ Poklepala jsem zamyšleně prsty na stůl. „Za jak dlouho se tam dostaneme pěšky?“

„Tak za půl hodiny.“

„Dobrá. Vyrazíme dopoledne, abychom se vyhnuli nočním vigílům. A uděláme to opatrně. Slibuju,“ dodala jsem.

„Rád bych znovu zdůraznil, Paige, že z toho plánu nejsem nadšený.“

„Beru na vědomí,“ usmála jsem se vítězoslavně. „Ale myslím, že z tebe uděláme prvotřídního syndáka, Arcture Mesarthime.“

Ráno byla obloha bez mráčku. Slunce trousilo po podlahách zlaté pablesky.

Byla jsem tak natěšená, že mi vzrušením málem popraskaly hojící se jizvy. Tančila jsem na hudbu z gramofonu. Hodila jsem do sebe trochu ovesné kaše s jablečným máslem a pak se nachystala na výpravu na Nádvoří divů.

Měla jsem namířeno do citadely, kterou jsem toužila vidět už od dětství. Všechny údy mě brněly očekáváním. Poprvé po několika dlouhých týdnech jsem byla nabitá energií, dychtivá vyrazit.

Šatna v bytě byla samostatná místnost. Agenti, které sem v minulosti posílalo Domino, nejspíš potřebovali množství různých převleků. Vybrala jsem si bílou blůzu a tmavě šedý svetřík, zastrčila ho do kalhot s vysokým pasem a obula si kotníkové šněrovací boty na nízkém podpatku. Část obličeje mi zakryly brýle s kouřovými skly a čepice se štítkem schovala ještě o trochu víc. Žehličkou na vlasy jsem si pečlivě narovnala kudrnaté vlasy, přičemž jsem se popálila na krku a na jedné ruce. Myšlenku požádat o pomoc Arctura jsem zavrhla. Nakonec jsem si přes ramena hodila zelený kabát a kolem krku uvázala šátek. Zpod polštáře jsem vytáhla nůž, zabalila ho do kusu látky a strčila do kapsy.

Na odchodu jsem se letmo podívala do zrcadla — moje ulíznuté rudé vlasy působily dost odpudivě.

Arcturus, jako vždy oblečený od hlavy až k patě v černém, čekal v předsíni. Nový kabát mu slušel.

„Dobré ráno,“ pozdravil mě. Právě si natahoval rukavice. „Doufám, že ses dobře vyspala.“

„Jo, jo,“ přitakala jsem a otočila se na patě. „*Est-ce-que j'ai l'air suffisamment français?*“

„*Très français, petite rêveuse.*“

Jeho výslovnost byla bez chybičky. „Máš s sebou nějaké peníze?“ zeptala jsem se.

„Ano.“

„Tak pozor na kapsáře.“ Zapnula jsem si kabát a taky si navlékla rukavice. „Neměli bychom jít pohromadě. Běž první. Pokud nás zmerčí vigilové, akci odpískáme, zmizíme jim a potkáme se zase tady.“

„Dobrá,“ přikývl Arcturus a zabodl do mě pohled. „Víš určitě, že to zvládneš?“

„Nepochybuj o tom.“

Ve skutečnosti se mi potily ruce nervozitou. Předtím než jsem padla do zajetí, jsem si přitom bývala jistá, že když mě zahlédnou vigilové, dokážu se z každé potyčky bez úhony dostat.

Jakmile jsem otevřela dveře, vítr mi pleskl vlasy do obličeje. Arcturus vyšel na ulici jako první. Nejdřív jsem omrkla, jestli není někdo v dohledu, pak jsem si narazila čepici do čela a vykročila za ním.

Venku se mi boty zabořily po kotníky do sněhové závěje. Zamkla jsem dveře, sešla čtyři schůdky a vystoupila ze stínu konspiračního bytu.

Paříž mi zařvala na pozdrav.

Ta spousta hluku a světla mě málem porazila. Po Quai des Grands Augustins se v osm ráno valily davy lidí a šňůry aut. Kolem mě projela starodávná motorka tak blízko, až jsem ucítila zápach z jejího výfuku. Zamrkala jsem a podívala se vlevo na dvojici věží se zvony na Grande Salle. V dobách králů to býval chrám, dnes se tyto prostory využívaly při nejvýznamnějších francouzských událostech a slavnostech. Musela jsem se přemáhat, abych na tu stavbu nezůstala zírat. Za ní ležely dva pařížské přírodní ostrovy — Île aux Vaches, kde bydlela řada vysokých úředníků, a Île Louviers, kde se nacházela nejslavnější pařížská tržiště a nákupní pasáže.

Arcturus už přešel silnici. S odstupem jsem ho následovala a natahovala krk, abych zahlédla kus oblohy. Zatímco Londýn

byl vertikální citadela plná mrakodrapů a vysokých činžovních domů, Paříž se roztahovala mnohem víc do šířky.

Podívala jsem se dolů na nevlídné šedé vody Seiny a na ulice, které jsem znala jen z fotografií v průvodci. Čajovny, butiky a obchůdky s čokoládou. Květinářství s okny ozdobenými zimními květy. Pobočky Banky scienské Francie s mramorovou fasádou a bílými dveřmi dekorovanými zlatými listky. Tiskaři nabízeli šestákové romány a tajuplné příběhy a vedle nich postávaly děti s červenou broží na klopě, která je identifikovala jako prodejce novin *Scion Dnes*. Vedle sebe se tísnily stánky s pruhovanými stříškami, kde se prodávaly laciné hračky, obrázky, suvenýry (odolala jsem pokušení utratit tři libry za miniaturní Eiffelovku) a všelijaké další tretky. Když jsem uviděla sněžítko s modelem Londýna uvnitř, bodlo mě u srdce steskem.

Ačkoli byla úředním jazykem říše angličtina a ve školách se vyučovala přednostně, Francie si částečně svou mateřštinu vydobyla zpátky — řada organizací měla francouzské názvy a spisky prodávané na ulici byly také vytištěné ve francouzštině. Kam oko dohlédlo, nikde žádné bistro Brekkabox, ale někde tu být muselo. Bylo nemyslitelné, aby se nějaká citadela obešla bez sítě Brekkaboxů.

Paříž byla bytost sama o sobě. Měla své vlastní podsvětí, které vybublávalo jako ropa zpod zemského povrchu. Nedaleko odsud mizela ve spleti koželužen a jatek řeka Bièvre a cestou sbírala odtékající barvu a krev. Ve slumech kuli pikle zloději. A možná — ale jenom možná — se tam někde šeptalo o chystané vzpouře.

Arcturus neznatelně pootočil hlavu. Všimla jsem si kamery a zakryla si jednou rukou obličej.

Na prvním mostě, který jsme přecházeli, byla nainstalovaná přenosová obrazovka, kde ve smyčce běžely fotografie hledaných zločinců. Zpomalila jsem, abych se podívala, kdo mezi nimi je. Můj obličej už chyběl, ale tváře ostatních uprchlíků tam stále byly. Nick Nygård. Ivy. Julian Amesbury.

Zařála jsem v kapse ruku v pěst. Juliana jsem naposledy viděla před pěti měsíci a vůbec jsem netušila, jestli je naživu. Když doběhla smyčka s fotografiemi, objevilo se na obrazovce několik hlášení.

ZACHRAŇME ŠPANĚLSKO PŘED JEHO VLASTNÍMI CHYBAMI
NOUS DEVONS SAUVER L'ESPAGNE D'ELLE-MÊME

PODPOŘTE IBERSKÉ ÚSILÍ
SOUTENEZ L'EFFORT IBÉRIQUE

Oslnivě bílý výbuch, dým a výstřely z tanků. Zakrvácené otisky koňských kopyt. Bezvládná těla s propletenými údý. Zvonilo mi v uších, přidávala jsem do kroku, ale vzpomínky mě doháněly, křičely na mě.

Běžný občan tyto události znal pod názvem Iberské úsilí, my jsme tomu tajně říkali operace Madrigal. Scion o ní veřejnost informoval dvanáctého ledna. Netušila jsem, nakolik jsou zprávy o úspěšnosti Scionu součástí propagandy, ale cílem rozhodně bylo zabrat Španělsko a Portugalsko. Pokud by se to podařilo, Scion by měl pod svou nadvládou jedenáct zemí.

Arcturus na mě čekal u pouliční lampy. Cestou k nábřeží jsme srovnali krok, protože kolem nás už nebyly kamery ani tolik lidí.

„Na co myslíš?“ zeptal se mě Arcturus.

Otočila jsem k němu hlavu, ale on se díval přímo před sebe.

„Na Paříž,“ odpověděla jsem s pohledem upřeným na protější břeh Seiny. „Je nádherná. Spousta míst pod nadvládou Scionu je úplně úchvatných. Není to k pláči?“

„Je to jen překrásná maska, ale všechny masky jednou spadnou. Dřív nebo později.“

„Jenže to hrozně dlouho trvá.“ Zabořila jsem ruce do kapes. „Režim kotvy brzo dopadne i na Španělsko a Portugalsko. Před

necelým měsícem poslali do Londýna svoje vyslance, jako by snad měli šanci tomu zabránit.“

„Třeba se jim podaří se ScionARMu vzepřít, jako se to povedlo Irům.“

„Irsko porazili v den dublinské invaze, kdy do města napochodovala armáda a pozabíjela stovky neozbrojených civilistů,“ připomněla jsem mu přiškrceným hlasem. „Scion se s tím moc nepáře. Jde rovnou na věc. Vezme si duši každé země. Všechno, co se stane potom, jsou už jenom... předsmrtné křeče.“

Prošli jsme pod mostem, míjeli jsme řady holých stromů a bárek uvázaných u břehu natřených červenou, bílou a zlatou barvou. Všechno pokrývala vrstvička třpytící se jinovatky.

„Tuhle invazi možná nezastavíme,“ ozval se Arcturus, „ale můžeme dál budovat svou vlastní armádu. Můžeme spolupracovat s Dominem. Společně snad něco změnit dokážeme.“

Chtěla jsem tomu věřit. Musela jsem tomu věřit. Došli jsme ke schůdkům vedoucím na lávku pro pěší a Arcturus opět vyrazil napřed.

Vánek od Seiny přinášel hutný říční pach. V polovině lávky jsem se zastavila a opřela se lokty o zábradlí, abych Arcturovi dala trochu větší náskok. Na hladině řeky se třpytilo slunce. Navzdory hrozícímu nebezpečí jsem si představila, že jsem obyčejná dívka, která si prohlíží památky v cizině. Odvedlo mi to na chvíli myšlenky od války a krveprolití.

Iluze se rozplynula ve chvíli, kdy jsem na opačné straně mostku zahlédla dva vigily. Vmísila jsem se nenápadně do dlouhého zástupu turistů, kteří žvatlali švédsky. Ani jeden z vigilů jim nevěnoval sebemenší pozornost. Jakmile byli dost daleko, odpojila jsem se od skupinky a pokračovala dál. Denní vigilové sice byli amaurotici, takže nedokázali vidět ani cítit auru, přesto bylo rozumnější nedat jim příležitost, aby si mohli zblízka prohlédnout můj obličej. Brýle s kouřovými skly a obarvené, vyžehlené vlasy mi poskytovaly dost chabé maskování.

Skupina švédských turistů uháněla opačným směrem. Uvědomila jsem si, že ačkoliv sem přijíždí spousta návštěvníků z jiných koutů Scionu, několik měsíců jsem neviděla žádné turisty ze svobodného světa.

Dříve směli turisté zvenčí navštívit Scion jenom za přísně vymezených podmínek. Právě takhle se dostali do Londýna Nadine a Zek, přijeli tam se studentským zájezdem. Zek mi později vyprávěl, že jim na letišti zabavili telefony i nahrávací zařízení a že nesměli opustit hotel bez průvodce s oficiální licencí udělenou Scionem — nejspíš proto, aby neviděli žádné známky politických procesů. Studenti si ale pochopitelně našli způsoby, jak nařízení obejít.

To bylo v době, kdy Scionu ještě záleželo na vztazích se zahraničím. Teď to vypadalo, jako by Nashira začala přestřihávat veškerá pouta.

Celou věčnost jsem se vlekla za Arcturem po jedné dlouhé ulici. Při každém nádechu mě bodlo pod žebry. Když jsme se setkali pod červenou cedulí hlásající RUE DES FORGES, měla jsem čelo zbrocené potem.

„Nádvoří divů,“ pokynul Arcturus hlavou směrem k drolicí se cihlové bráně. Linul se odtamtud pach přepáleného oleje a kouře z ohnišť. „Zdá se, že tenhle slum pořád ještě existuje.“

Nemohla jsem popadnout dech, tak jsem jen přikývla. Opřela jsem se o zeď a přiložila si ruce na hrudník.

„Můžeme to ještě otočit,“ řekl Arcturus.

„Ne.“ Nadechla jsem se co nejvíc zhluboka a napřímila se. „Je čas najít si tu nějaký přátele. Nebo spíš nepřátele, jak se znám.“

Prošli jsme bránou, aniž se nám v tom kdokoli pokusil zabránit. Cesta za průchodem byla nezpevněná, rozmoklá od sněhové břečky. Od prvního kroku bylo jasné, že se tu místním obyvatelům nevede nejlépe — odlupující se omítka, vymáčená okna, rodiny žijící napůl na ulici.

Nádvoří divů nebylo kypícím kotlem dekadence, jak sliboval Jaxon. Skutečnost byla přízemnější. Na Rue des Forges se pova-

lovaly odpadky a všude postávaly skupinky klábosících pobudů a tuláků, kteří si něco klohnili na ohništích pod stříškami z plachtoviny. Nikdo z nich neměl pořádné zimní oblečení. Jedna taková partička se povalovala na dvou ušmudlaných matracích a vyjídala zbylé drobký z pytlíku od bramborových lupínků. Na největším ohništi, zapuštěném v zemi, bublala v kotlíku nevábná polévka.

Podle mapy jsem věděla, že chudinská čtvrť se rozkládá podél ulice plné laciných ubytoven. Cestou jsem vzpomínala, co mi Jaxon vyprávěl o lidech zvaných *malinsgreux*, kteří zde dřív žili. Líčidlem si na obličej nanášeli fingované vředy a jiné známky chorob, aby od kolemjdoucích vyžebřali víc peněz, ale jakmile se vrátili zpátky do slumu, po jejich nemoci nebylo ani památky. Právě takhle si tato líheň podvodníků kdysi vysloužila jméno Nádvoří divů.

Skutečný div jsem tady ovšem uviděla jen jeden, a sice přelidněnou ulici, kterou sdíleli vidoucí s amaurotiky, přičemž márové si nepřirozených ve svém středu byli zjevně vědomi. Mluvili směsicí francouzštiny a angličtiny, neustále přitom hladce přecházeli z jednoho jazyka do druhého.

Jakýsi zaříkávač hrál melodii na housle a dvě ženy v jejím rytmu tančily. Uprostřed jednoho hloučku nějaký hydromant míchal v kbelíku kalnou vodu a několik amaurotiků ho se zájmem pozorovalo. Zdálo se, že soužití obou skupin je úplně mírumilovné.

„Tohle není syndikát,“ zašeptala jsem Arcturovi. „Není tu dost vidoucích.“

Přesto stálo za to se na tomhle místě trochu porozhlédnout. Volně jsme procházeli slumem, aniž se nás kdokoli pokusil zastavit. Neměli jsme u sebe nic očividně cenného. Sem tam se někteří ohlédlí za Arcturem, protože je upoutal jeho zjev nebo aura.

Bylo nad slunce jasné, že tady syndikát nesídlí. To už by nás coby vetřelce dávno někdo zadržel.

Mou pozornost upoutala melodie ukolébavky. Zpívala ji jedna z mála vidoucích, které jsem tu zahlédla — byla to věštkyně, seděla shrbená a chvěla se. V klíně se jí trpytila křišťálová

koule. Měla ošlehané tváře a ze zahřívacích návléků na rukou jí vykukovaly sotva špičky prstů. Ukolébavka byla určená novorozeněti, které chovala v náručí.

*J'ai fait un rêve horrible, mon cher,
Lorsque je fus dans l'ancien jardin de mon père.
Je rêvais qu'il y eut une ancre sur la tour,
Et que des tyrans envahirent notre cour.*

Přistoupila jsem blíž, pak si mě teprve všimla. Jakmile spočinula pohledem na Arcturovi, polekaně zakřičela. Instinktivně jsem sáhla po noži, ale včas jsem ruku zastavila. Věštkyň se začala belhat do svého přístřešku a dítě i kouli si křečovitě držela u těla.

„To je on, to je on!“ ječela a mířila prstem na Arctura. „*L'Homme au Masque de Fer. Il est venu m'enlever* —“

„*Ta gueule*,“ vyštěkla na ni jiná žena. „Už ty tvoje skřeky nemůžu poslouchat, Katell. A ten tvůj harant ať taky zmlkne, nebo ho utopím jako kotě.“

Kolemstojící souhlasně zamručeli a pak se zase začali rozcházet každý po své práci. Občas po nás ale někdo šlehl podezřívavým pohledem. Bylo potřeba odsud vypadnout dřív, než se o nás někdo začne víc zajímat.

Přidřepla jsem si k ženě. Vrhla na mě zpod kštice černých kudrlin nedůvěřivý pohled. Přes lícní kost se jí po světle hnědé pleti táhla jizva.

Jméno Katell pocházelo z Bretaně. Ačkoliv se Bretonci Scionu nikdy otevřeně nepostavili, dřímalá ve všech původně keltských oblastech stejná vzpurnost proti režimu jako v Irsku. S tímhle jménem si žena zřejmě těžko hledala jakoukoliv práci.

„Já ti neublížím, Katell,“ ujistila jsem ji. „A můj společník taky ne. Nejspíš sis ho s někým spletla.“

Žena měla ztrhaný, vychrtlý obličej, přitom mohla být přibližně v podobném věku jako já. Civěla na Arctura, který jako by